Trăiască cel de al II-lea Congres al U.T.M.!

Azi se deschide la București al II-lea Congres al Uniunii Tineretului Muncitor

Fruntași ai muncii — reprezentanți ai tineretului de pe întregul cuprins al patriei noastre au sosit în Capitală; ei aduc Congresului mesajul întregului nostru tineret.
In fotografie: un grup de delegați la Congres.

Sala „Dinamo" — aci se vor desfășura lucrările celui de al II-lea Congres al U.T.M.

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

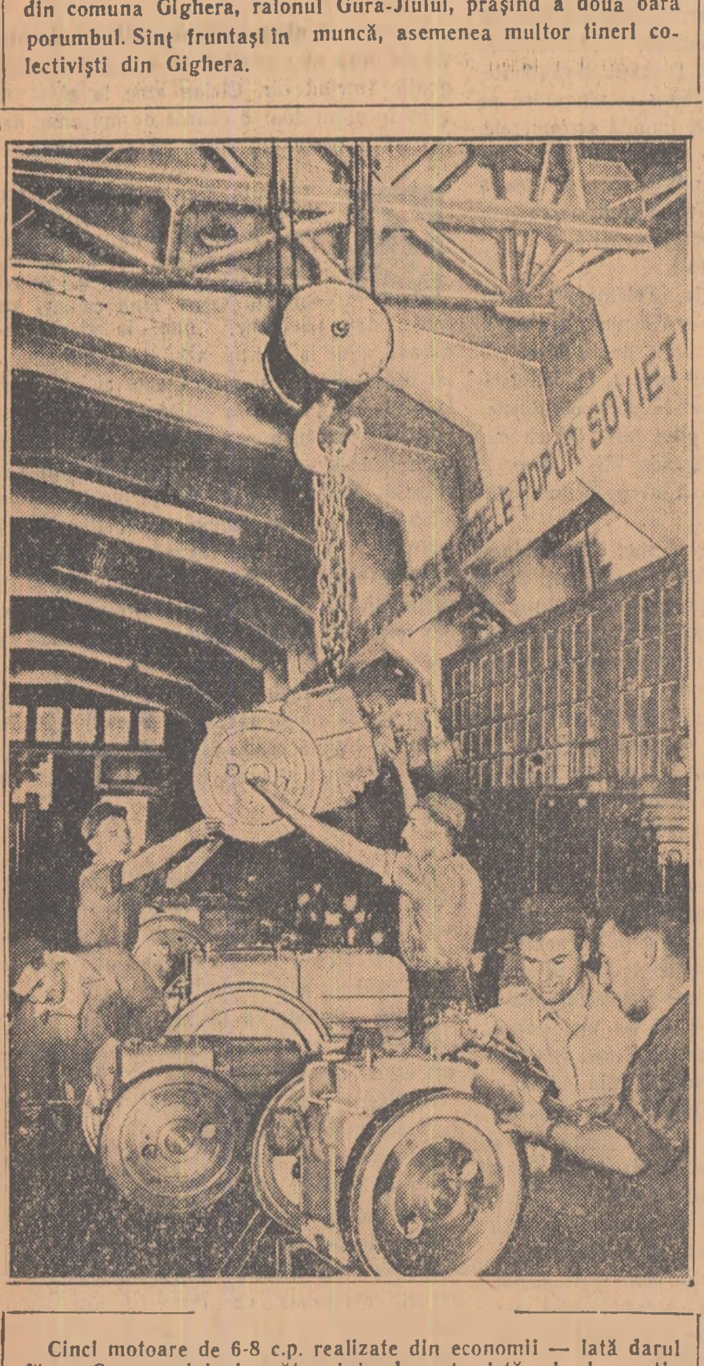
Anul XII, Seria II-a, Nr. 2224 | 6 pagini — 20 bani | Miercuri 27 iunie 1956

Băieții sînt veseli. Și astăzi norma a fost îndeplinită. Șantierul tineretului de la Combinatul de faianță și sticlă de lîngă Sighișoara a atras aci numeroși constructori din împrejurimi.

Fotografia vă înfățișează o echipă de tineri colectiviști din comuna Ghighera, raionul Gura-Jiului, prășind a doua oară porumbul. Sînt fruntași în muncă, asemenea multor tineri colectiviști din Ghighera.

Cinci motoare de 6-8 c.p. realizate din economii — iată darul făcut Congresului de către brigada utemistă de la secția montaj-motoare a uzinelor „Independența"-Sibiu.

Congresul nostru

Astăzi se deschide în București al II-lea Congres al Uniunii Tineretului Muncitor. Pe ordinea sa de zi se află probleme fundamentale ale vieții tineretului muncitor din patria noastră. Ele sînt concretizate în Raportul de activitate al C.C. al U.T.M. și cu privire la sarcinile U. T. M. pentru mobilizarea tineretului la lupta întregului popor pentru îndeplinirea hotărîrilor celui de-al II-lea Congres al P.M.R., în Raportul Comisiei Centrale de Revizie, în Raportul cu privire la modificarea Statutului U.T.M., în alegerea organelor centrale ale U.T.M.

De la primul Congres al Uniunii Tineretului Muncitor, care a consemnat unificarea întregului tineret muncitor de la orașe și sate într-o singură organizație revoluționară, ce drum de înfăptuiri însemnate a parcurs, odată cu întregul popor, sub conducerea partidului, Uniunea noastră!

Băieții și fetele care atunci erau în pragul adolescenței, sînt astăzi aproape oameni maturi. Din acele zile și pînă acum, învingînd greutățile tot pe atît cît și propriile lipsuri, ei, laolaltă cu toți oamenii muncii, au muncit și au înfăptuit două planuri anuale și un plan cincinal, au realizat succese mari în industrializarea socialistă a țării și au pornit la transformarea socialistă a agriculturii. Sub ochii lor și prin faptele lor s-a ridicat nivelul de trai al populației, s-a întărit alianța dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare, unitatea dintre poporul romîn și minoritățile naționale. Iar astăzi, generația tînără și generația vîrstnică — unite, luptă pentru realizarea unui obiectiv mai înalt, pentru înfăptuirea, odată cu cel de-al doilea cincinal al patriei, a economiei socialiste unitare.

An cu an tînăra generație și-a făcut tot mai simțit aportul său în producția agricolă și industrială, în cultură și știință, a populat mai mult școlile și facultățile, și-a ridicat nivelul său de conștiință, dovedind nu odată fierbintele său patriotism.

Anii de la primul Congres al U.T.M. și pînă azi sînt marcați de o etapă însemnată — Conferința pe țară a Uniunii Tineretului Muncitor, din 1954, convocată în urma hotărîrii Biroului Politic al C.C. al P.M.R. Acest eveniment a prilejuit ridicarea pe o nouă treaptă a muncii organizației noastre.

Vestind convocarea Congresului, Plenara a V-a a C.C. al U.T.M. a chemat cu căldură tineretul muncitor al țării să contribuie cu înfăptuiri noi la întîmpinarea acestui eveniment de seamă. Bucuroși sîntem că putem spune astăzi: tineretul a răspuns cu pasiune chemării organizației sale.

N-a fost aici vorba numai despre angajamentele în producție, ci totodată despre discutarea adîncită, în spirit critic și autocritic a conținutului și formelor muncii cu tineretul. In conferințele organizațiilor regionale și a organizației U.T.M. a orașului București, s-au determinat sarcinile de viitor ale acestor organizații. Pentru discutarea problemelor centrale ale muncii U.T.M., tinerii au ales pe cei mai buni dintre ei ca delegați la Congres.

Proiectul de Statut modificat al Uniunii Tineretului Muncitor, legea de bază a organizației noastre, care conturează chipul moral al utemistului, precizează drepturile și îndatoririle sale, și care determină trăsăturile U.T.M. ca organizație de masă leninistă a tineretului, a fost dezbătut în toate organizațiile U.T.M., precum și în organele de presă ale U.T.M. Discutarea Proiectului de Statut a arătat interesul utemiștilor de a face propuneri constructive pentru a îmbunătăți activitatea organizației, cît și unitatea lor deplină, adeziunea lor unanimă la principiile de bază, comuniste, ale vieții de organizație și hotărîrea fermă de a lupta pentru transpunerea lor în viață.

Sub conducerea organizațiilor de partid, organele și organizațiile U.T.M. au mobilizat mai puternic tineretul de la orașe și sate la lupta întregului nostru popor pentru înfăptuirea hotărîrilor celui de-al II-lea Congres al P.M.R.

In industrie, tineretul a luptat cu și mai mare hotărîre pentru îndeplinirea planului de producție, creșterea productivității muncii și reducerea prețului de cost al produselor, pentru întărirea disciplinei în muncă. Am putea dovedi aceasta cu sute de exemple. Alegem unul singur, cel al patriotismului în muncă dovedit de tinerii dintr-o brigadă de la uzinele „Unio" Satu Mare, care în cinstea Congresului U.T.M., realizînd 1.000.000 lei economii, și-au transformat brigada într-o brigadă milionară.

Totodată continuă să se pună cu ascuțime problema combaterii formalismului în întrecere — a îmbunătățirii muncii brigăzilor de tineret și a posturilor utemiste de control, ca și a generalizării pe scară mai largă în rîndurile tineretului, a experienței înaintate a fruntașilor în producție.

Unul dintre numeroasele aspecte ale interesului adînc cu care tinerii muncitori și tehnicieni au întîmpinat Congresul îl constituie inițiativele în producție care au ieșit la iveală în această perioadă: „Pentru mai buna organizare a locului de muncă, pentru curățenie și atitudine civilizată în producție!" Concretizîndu-și lozinca prin numeroase măsuri practice, au pornit la luptă tinerii de la uzinele „Tudor Vladimirescu". In ceea ce privește pe cei de la uzinele „Matyas Rakosi", ei au luat hotărîrea să aplice în mod diferențiat, în brigăzile de tineret, cele mai avansate metode de muncă potrivite lucrării respective.

Reînviind gloria brigadierilor constructori ai liniei ferate Bumbești-Livezeni, ai uzinei cocsochimice Hunedoara și ai altor lucrări, care vor rămîne în istoria Romîniei, tineretul muncitor din țara noastră se îndreaptă din nou, în aceste zile, spre șantiere. La propunerea C.C. al U.T.M., partidul și guvernul au încredințat tinerei generații lucrări de importanță națională ca și numeroase șantiere regionale și locale. In timp ce trenuri împodobite sărbătorește conduc noua promoție de brigadieri spre noile lucrări, primele brigăzi care au început lucrul obțin deja — nu în condiții ușoare — întîile lor succese. Dacă deocamdată se sapă abia fundațiile clădirilor, brigadierii nu uită și nici noi nu ne îndoim, că nu va trece multă vreme și tot ei înșiși, dar mult crescuți, adesea calificați și întotdeauna cu un orizont politic și cultural lărgit, vor pune stegulețe și ramuri de verdeață în vîrfurile uzinelor și caselor de locuit terminate.

Tineretul de la sate și-a intensificat participarea la lupta pentru terminarea la timp și în bune condițiuni a campaniei agricole de primăvară, pentru obținerea de recolte cît mai bogate. Se adună ca într-un snop bogat inițiativele — cea a tinerilor de la S.M.T. Chirnogeni, care au elaborat măsurile necesare pentru îndeplinirea lozincii „Nici un tractorist sub plan", cea a organizației U.T.M. din secția de centru din G.A.S. Cilibia, raionul Pogoanele, care a luat sub patronaj 34 de hectare cultivate cu porumb, cea a tinerilor de la Armășești, sprijinitori la muncile cîmpului ai celor cu greutăți, ai bătrînilor și celor suferinzi.

Organizațiile U.T.M. au de dus o muncă mai perseverentă pentru lămurirea tinerilor țărani muncitori în scopul atragerii lor, pe baza liberului consimțămînt, în gospodării colective, întovărășiri și în asociații simple agricole.

Tineretul din școli și facultăți a depus eforturi sporite pentru o mai temeinică pregătire teoretică și practică, pentru rezultate bune la examenele de sfîrșit de an. Cu toate acestea, sînt departe de noi motivele de a fi mulțumiți de nivelul muncii de organizație și educative cu tineretul studios. In această privință, partidul ne-a dat un nou și mare ajutor: recenta hotărîre a Biroului Politic al C.C. al P.M.R. cu privire la unele mă-

CONTINUARE în pag. III-a

In cinstea Congresului micuții artiști din fotografie au pregătit un spectacol reușit cu „Zîna păpușilor" de Iosif Bayer.

*

O bună pregătire fizică poate asigura victoria în întrecerile Spartachiadei. Voleibalistele de la Cooperativa „8 Martie" din Breaza cunosc bine acest lucru.

Declarația comună romîno-iugoslavă

La invitația Prezidiului Marii Adunări Naționale și a Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Romîne, Președintele Republicii Populare Federative Iugoslavia, Iosip Broz-Tito, a făcut o vizită oficială în Republica Populară Romînă între 23 și 26 iunie 1956.

Impreună cu Președintele Iosip Broz-Tito au vizitat Romînia, Edvard Kardelj, vicepreședinte al Vecei Executive Federative, Kocea Popovici, secretar de stat pentru afacerile externe, Mialko Todorovici, membru în Vecea Executivă Federativă și Iakov Blajevici, președintele Vecei Executive a Republicii Populare Croația și membru în Vecea Executivă Federativă.

Vizita s-a desfășurat într-o atmosferă de prietenie și cordialitate.

Cu prilejul vizitei, reprezentanții celor două guverne au avut un schimb larg de vederi asupra principalelor probleme ale situației internaționale și asupra relațiilor dintre cele două țări. La convorbiri au participat din partea romînă: Gh. Gheorghiu-Dej, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn, membru al Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne, Chivu Stoica, președintele Consiliului de Miniștri al R.P.R., Emil Bodnăraș, prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Petre Borilă, prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Al. Moghioroș, prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Grigore Preoteasa, ministrul Afacerilor Externe al R.P.R.; din partea iugoslavă: președintele Iosip Broz-Tito și membrii delegației guvernamentale iugoslave mai sus amintiți. La convorbiri au mai asistat din partea romînă: Avram Bunaciu, secretarul Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne, Ștefan Cleja, locțiitor al ministrului Afacerilor Externe, Nicolae Guină, ambasadorul R.P.R. în R.P.F. Iugoslavia, iar din partea iugoslavă: Nikola Vujanovici, ambasadorul R.P.F. Iugoslavia în R.P.R., Ioja Vilfan, secretar general al președintelui R.P.F. Iugoslavia, Anton Vratușa, șef de cabinet al vicepreședintelui Vecei Executive Federative.

Convorbirile au decurs într-un spirit de cordialitate, sinceritate și înțelegere reciprocă.

I

Cu privire la situația internațională, cele două guverne au constatat cu satisfacție procesul de slăbire a încordării internaționale și și-au exprimat convingerea fermă că contactele directe între oamenii de stat și metoda tratativelor constituie una din căile importante pentru rezolvarea problemelor litigioase între state, pentru dezvoltarea mai departe a destinderii internaționale, întărirea încrederii reciproce și a colaborării între state.

Guvernul romîn și guvernul iugoslav și-au afirmat atașamentul față de principiile Cartei Națiunilor Unite și și-au exprimat satisfacția față de întărirea rolului internațional al Organizației Națiunilor Unite și dezvoltarea ei spre universalitate prin primirea de noi membri, printre care și Republica Populară Romînă. Cele două guverne sînt de acord cu sprijinirea în cadrul Organizației Națiunilor Unite a activității de promovare a colaborării internaționale în toate domeniile.

Cele două guverne sînt pe deplin de acord că dezarmarea și interzicerea armelor de exterminare în masă constituie o problemă primordială pentru toate popoarele și la rezolvarea ei pozitivă trebuie și pot să-și aducă contribuția toate statele mari și mici. Cele două guverne vor contribui activ și vor sprijini orice inițiativă menită să rezolve această problemă ceea ce ar crea totodată posibilitatea folosirii unor fonduri imense pentru progresul și bunăstarea popoarelor.

Cele două guverne și-au exprimat convingerea asupra necesității unui comerț internațional nestingherit, a lichidării piedicilor artificiale din calea schimburilor comerciale, a intensificării schimburilor culturale între țări, ca o bază pentru progres și pentru o mai bună înțelegere internațională.

In cadrul colaborării economice internaționale, ele consideră ca utilă și eficace acordarea de ajutor economic și tehnic regiunilor insuficient dezvoltate, pe baza egalității depline în drepturi și fără condițiuni militare și politice. Cele două guverne vor sprijini în cadrul Națiunilor Unite înfăptuirea unei asemenea opere.

Guvernele romîn și iugoslav își exprimă convingerea că politica de coexistență pașnică activă între toate statele, indiferent de sistemul lor social și politic, se afirmă în mod necesar ca singura cale de întărire și dezvoltare a colaborării internaționale.

II

In privința relațiilor dintre R.P.R. și R.P.F.I., cele două guverne au subliniat cu satisfacție că relațiile dintre cele două țări care au fost grav tulburate în trecutul recent, s-au îmbunătățit mult în cursul ultimilor ani și în deosebi după declarația de la Belgrad a guvernelor R.P.F.I. și U.R.S.S. și că ele se dezvoltă și se lărgesc continuu.

Ele sînt hotărîte să înlăture prin eforturi comune urmările acestei tulburări și să asigure dezvoltarea continuă a colaborării în interesul relațiilor de bună vecinătate și prietenie între popoarele celor două țări socialiste.

Rezultatele importante obținute în această direcție sînt evidențiate de restabilirea situației normale la frontiera romîno-iugoslavă prin acordurile și convențiile corespunzătoare, de reglementarea pe bază de acorduri a schimburilor comerciale și a comunicațiilor feroviare, fluviale și aeriene, rezolvarea în mod satisfăcător a problemei creanțelor din ultimii cîțiva ani, de dezvoltarea schimburilor culturale, a vizitelor reciproce de oameni de cultură și știință.

Guvernele romîn și iugoslav și-au exprimat hotărîrea de a dezvolta și întări mai departe legăturile de colaborare dintre R.P.R. și R.P.F.I. într-un spirit de prietenie, pe baza principiilor suveranității, integrității teritoriale, egalității în drepturi, respectului reciproc și neamestecului în treburile interne.

Cele două guverne consideră că între R.P.R. și R.P.F.I. există posibilități de mai largă dezvoltare a colaborării economice și de ridicare a nivelului schimburilor, în care scop cele două părți au luat în considerație încheierea unui acord comercial de lungă durată și vor însărcina organele economice cu pregătirea lui.

Avînd în vedere că au căzut de acord că folosirea resurselor hidroenergetice ale Dunării este în interesul ambelor țări, cele două guverne au hotărît convocarea unei comisii mixte de specialiști romîni și iugoslavi, care să examineze posibilitățile cele mai favorabile în vederea construirii în comun a unei hidrocentrale în sectorul Porților de Fier.

In scopul dezvoltării schimbului de experiență tehnică și științifică, menit să contribuie la progresul economiei ambelor state, cele două guverne au căzut de acord cu încheierea unei convenții de colaborare tehnico-științifică.

Cele două guverne s-au declarat de acord să favorizeze dezvoltarea schimburilor culturale, cunoașterea reciprocă a realizărilor artistice, literare, vizitele reciproce ale oamenilor de știință și artă etc. în care scop au hotărît încheierea unui acord cultural.

Cunoașterea reciprocă se va face prin efectuarea de vizite, schimb de delegații, de publicații și informații, schimb reciproc de turiști etc.

Cele două guverne constată cu satisfacție că între popoarele din R.P.F.I. și R.P.R. s-au stabilit cu succes contacte și în diferite domenii ale activității sociale.

In dorința de a ajuta la cît mai buna cunoaștere reciprocă și apropiere, ca și la schimbul de experiență socialistă, cele două părți vor sprijini și înlesni contactele directe și colaborarea între organizațiile politice, sindicale și alte organizații sociale din cele două țări.

Cele două guverne salută rezultatele obținute în cursul vizitei delegației guvernamentale iugoslave în Republica Populară Romînă și-și exprimă convingerea că aceste convorbiri și contactele pe mai departe ale reprezentanților celor două popoare în diferite domenii, vor contribui la lărgirea mai departe a colaborării și la întărirea relațiilor prietenești între popoarele celor două țări socialiste.

Guvernele R.P.R. și R.P.F.I. consideră că această dezvoltare a relațiilor și a colaborării celor două țări, va servi intereselor ambelor popoare și în același timp va reprezenta o contribuție importantă la cauza întăririi păcii și colaborării în sud-estul Europei și în lumea întreagă.

In numele guvernului R.P.R.
CHIVU STOICA

In numele guvernului R.P.F.I.
IOSIP BROZ-TITO

București, 26 iunie 1956.

COMUNICAT

Președintele Republicii Populare Federative Iugoslavia, Iosip Broz-Tito, a adresat Guvernului Republicii Populare Romîne invitația de a trimite o delegație guvernamentală în vizită oficială în Iugoslavia.

Guvernul Romîn a acceptat bucuros această invitație.

PRIETENUL MEU — TOVARĂŞUL VASILE

Din însemnările unui corespondent regional

Motto:

**„Ce bine-i binele să-l vrei
Ce bine-i binele să-l dărui"**

TARAS SEVCENCO

La tribună s-a urcat un tînăr înalt, uscăţiv şi, zîmbind mereu, şi-a început cuvîntarea. L-am ascultat notînd cîte ceva în carnet şi poate că nu i-aş fi dat mai multă atenţie decît altor delegaţi. Dar el a spus la un moment dat: „De aceea ţin să mulţumesc tovarăşului activist Cîrlan care, dintre toţi activiştii, a fost acela care ne-a ajutat cel mai mult. Venind la noi, el ne-a dat un sprijin preţios, arătîndu-ne cum să organizăm brigăzile de tineret şi posturile de control, muncind cot la cot cu noi şi lămurindu-ne toate problemele care ne erau neclare. Ii mulţumesc şi..."

Am participat la multe conferinţe de toate felurile şi ţin minte că peste tot au fost criticaţi numeroşi activişti, li s-a spus că muncesc formal şi birocratic, că nu se deplasează pe teren, că nu ajută pe utemişti şi tineri, şi cîte şi mai cîte. De aceea, zic, am fost atît de surprins şi bucuros cînd am văzut că un tînăr remarcă ajutorul dat de un activist, dar nu numai atît, ci face un gest oarecum neobişnuit deocamdată, îi mulţumeşte acestuia, aş spune „la scenă deschisă", în faţa unei întregi conferinţe despre care unii cred că nu are alt scop decît „să scuture". Dar ce-am mai spus apoi, la sfîrşitul conferinţei, cînd am văzut că nu unul, ci opt, zece vorbitori l-au evidenţiat pe Cîrlan şi i-au mulţumit, numeroşi alţi delegaţi s-au înghesuit să-i strîngă mîna, deşi unii tovarăşi continuau să-l privească din depărtare, cu pleoapele strînse, aşa cum ar fi privit, de bună seamă, cucoanele de pe vremuri prin lorgnon un căţel care scheuna în timpul unui spectacol.

Şi atunci mi-am dat seama cît de mărginit şi de orb am fost şi m-am ocărît din belşug pentru faptul că am trăit şase luni de zile lîngă acest om, am dormit trei luni, noapte de noapte, în acelaşi pat cu el şi nu l-am cunoscut îndeajuns, m-am învîrtit pe locurile unde umbla el, căutînd cu ardoare subiecte interesante pentru articole şi nu l-am luat în seamă, nu am înţeles, dovleac sec ce am fost, că despre el se poate şi trebuie să se scrie. Este timpul acum să-mi fac autocritica în fapte şi să scriu, cît m-oi pricepe, despre ceea ce am înţeles în străfulgerarea aceea de o clipă cît a zis vorbitorul: „Iţi mulţumesc, tovarăşe Cîrlan", cînd l-am văzut pe prietenul meu în adevărata lui lumină. Să încep aşadar cu începutul şi să povestesc cum l-am cunoscut pe Vasile Cîrlan.

Eram nou venit în regiunea B şi stăteam într-o dimineaţă, prima mea dimineaţă de corespondent, stingher şi neajutorat în camera portarului de la sediul comitetului regional U.T.M., neştiind încotro să mă îndrept, ce să fac. Activiştii treceau pe lîngă mine, fiecare văzîndu-şi de treaba lui, îmi dădeau bunăziua grăbiţi şi plecau mai departe, convinşi probabil că noul corespondent a şi găsit o urmă şi adulmecă cu înfrigurare, gata să dea o lovitură, să scrie un foileton de pomină care, neapărat, o să facă celebru în toată ţara pe vreunul din ei Iar în vremea asta eu, săracul de mine, mă gîndeam că nefericitul prinţ al Danemarcei a păţit-o rău cu nehotărîrea sa la vremea lui, dar că, nici în ceea ce mă privea, lucrurile nu stăteau mai bine. Atunci s-a apropiat timid de mine Vasile Cîrlan şi mi-a zis:

— Nu vrei să mergi pe teren, tovarăşe corespondent?

— Vreau, dar unde?

— Păi, să mergem la „Proletarul Roşu"

— E ceva interesant pe-acolo?

— Este, adică ar trebui să fie. De fapt s-ar putea scrie un articol critic, deoarece crearea secţiei anexe de bunuri de larg consum merge prost. Eu zic însă că, dacă o să ne ducem împreună şi o să pistonăm un pic, o să putem pune lucrurile pe roate în aşa fel încît să poţi scrie ceva frumos. Ca să critici e, nu-i aşa, mai uşor, dar de ce să nu lauzi, dacă se poate?

Am ridicat capul şi l-am privit cu atenţie pe cel care-mi vorbea. Aveam înaintea mea un tînăr oarecare, cu înfăţişarea cea mai obişnuită de pe lume. Cu toate acestea pe chipul lui stăruia ceva care mi părea deosebit. Mai tîrziu mi-am dat seama ce m-a izbit atunci, cercetîndu-l atent, faţa lui nu avea aerul de severitate caracteristic unor activişti. Lui îi lipsea acea expresie dură pe care, mi se pare că unii o socotesc obligatorie pentru activitatea lor, o socotesc chiar de „bon ton", ca pe dovada cea mai sigură a energiei şi capacităţii lor, ca pe semnul distinctiv al celui care ştie să rezolve problemele în mod „politic". Nu, Cîrlan avea, dimpotrivă, un aer de blîndeţe şi înţelegere, aş spune chiar părintesc, care m-a cucerit instinctiv din prima clipă. Şi, deşi ştiu că lui n-o să-i facă plăcere, n-are de ce să-i facă, trebuie să încerc să-i fac un fel de portret fizic tovarăşului meu şi să spun din capul locului că nu era cîtuşi de puţin ceea ce se cheamă un bărbat frumos. Era destul de scund, avea un cap mare, o frunte îngustă, nişte ochi mici şi puţin mobili, sprîncene groase, un nas respectabil, precum şi o gură departe de a fi frumoasă.

Să las însă toate aceste amănunte şi să povestesc mai departe faptele. Am plecat, aşadar, cu Vasile pe teren. Ajunşi la fabrică, am început împreună obişnuita cursă obligatorie pentru găsirea tuturor factorilor de răspundere şi ne-am interesat apoi de starea de lucruri. Aceasta, ce să ne fi amăgit, nu era de loc strălucită. De fapt, secţia de bunuri de larg consum nu numai că nu se născuse, dar se părea că voia chiar să ceară şi o dispensă pentru a putea întîrzia peste ultimul termen. Atunci, expresiei de pe faţa lui Cîrlan, expresiei aceleia de blîndeţe despre care vorbeam, i s-a mai adăugat ceva. I s-au adăugat nişte semne de nelinişte, de preocupare, nu ştiu cum să spun, dar el arăta ca un om despre care se vede limpede că este angajat într-o treabă importantă, pe care el şi numai el trebuie s-o rezolve, rezolvare fără de care nu-şi va mai găsi pacea. Şi Cîrlan a început să acţioneze. La început, modul lui de a lucra m-a derutat complect. Avea un fel de a se agita, apucînd parcă de haină pe unul şi pe altul, angrenîndu-i la treabă; avea un fel de a implora parcă concursul celorlalţi, care dezarma şi cucerea în acelaşi timp. Mai tîrziu, analizînd acest aspect, am înţeles că Vasile al meu nu lămurea atît raţional pe oameni, mi se pare că acest lucru îi era oarecum străin, ci îi mobiliza afectiv, le trecea o parte din greutatea răspunderii care apăsa asupra lui, le inocula convingerea că acea sarcină trebuia neapărat, orice s-ar întîmpla, să fie îndeplinită.

Din discuţia cu directorul, cu secretarul organizaţiei U.T.M. reieşise că totul era pregătit şi că piedica principală care se ivise era aceea că inginerul-şef, un tînăr foarte cumsecade de altfel, ziceau ei, nu dă atenţie acestei secţii, considerînd-o drept un avorton, drept ceva neserios. (N-o fi acesta un sabotor? — m-am întrebat eu, înţelept, prevăzînd cum se vor complica lucrurile ca într-o piesă de teatru din acelea aşa zise „schematice", în care totul ţi se lămureşte de la început şi te miri la ce-au mai fost scrise celelalte tablouri şi acte).

Oricum, tovarăşii mă asigurau că sau vor încerca să-l lămurească în cîtva timp pe inginer — şi secretarul U.T.M. a zîmbit aici, nu ştiu de ce, şmecher — sau îl vor obliga în cele din urmă „pe linie de disciplină" să se ocupe de înfiinţarea secţiei şi, în vreo două săptămîni, aceasta va fi gata. „Iar d-voastră, a zis directorul întorcîndu-se binevoitor spre mine, veţi putea scrie atunci un interesant articol la ziar". Atunci a intrat în scenă Vasile Cîrlan. Anume, el a hotărît să-l atragă neîntîrziat pe inginerul-şef de partea cauzei înfiinţării secţiei, nelăsînd altuia această sarcină. Şi a început să vorbească cu inginerul în modul despre care pomeneam mai sus, încercînd parcă nu să-l convingă, ci să-l „încălzească" pentru ideea creării cît mai repede a amintitei secţii, îndemnîndu-l parcă să-şi suflece mînecile odată cu el şi să se apuce de treabă. Stăteam şi mă uitam neîncrezător şi curios în acelaşi timp la acest muncitor simplu încercînd să converteascä pe un intelectual ce se dovedise atît de sceptic, el, un om care stîlcea cuvinte, încîlcind legile acordului gramatical, comiţînd fel de fel de asemenea crime care — date în vileag — ar fi îmbolnăvit de inimă pe orice filolog îndrăgostit de meseria lui.

Desen de PITA RUBIN

Vedeam parcă prin ceaţă cum se luptă Vasile al meu cu imposibilul, cum se zbătea, cum căuta argumente, am privit înmărmurit cum s-a aplecat şi a arătat cu palma aproape de pămînt, într-un gest care mi s-a părut nespus de caraghios, că era vorba de a fabrica jucării pentru copii... „Bicicletuţe înţelegi, bicicletuţe pentru puşti", spunea ca şi cum inginerul ar fi vorbit altă limbă şi el ar fi dat cinci ani din viaţă, orice numai să se facă înţeles. Şi se îmbujora chiar cînd îi explica încruntatului om al cifrelor că e vorba de săniuţe şi patine care fac deliciul celor mici, ca şi cum s-ar fi ruşinat pentru faptul că pune atîta patimă într-o chestiune care i se părea celuilalt mai mult decît neînsemnată; cînd minune, faţa inginerului care fusese pînă atunci rece ca marmora nesculptată a început să capete un abur de înseninare şi a prins chiar să zîmbească.

Nu are rost să povestesc amănunţit ce s-a mai petrecut. Cîrlan s-a dus cu fostul inginer recalcitrant în încăperea destinată viitoarei secţii de bunuri de larg consum şi au măsurat cu metrul în mînă, ca doi colegi de meserie obişnuiţi să lucreze de ani de zile împreună, ca doi gospodari chibzuiţi, diferite dimensiuni, le-au notat pe hîrtie, s-au mai sfătuit. Apoi activistul nostru a venit spre mine care, plictisindu-mă, începusem să examinez cu aerul de cunoscător ce putea induce în eroare pe orice om de pe lume afară de cei din fabrică, ghiventul unui şurub, şi, bătîndu-mă pe umăr, mi-a zis:

— Să mergem, frate.

Peste două zile transmiteam prin telefon la Bucureşti prima mea ştire în calitate de corespondent, despre inaugurarea secţiei de bunuri de larg consum de la fabrica „Proletarul Roşu".

Traiul meu de corespondent n-a fost prea dulce şi poate că de aceea am învăţat în acel răstimp multe, pe care nu le voi uita toată viaţa. Nu e uşor să te rupi de casă şi de prieteni, dar cu atît mai greu e să n-ai de loc casă şi prieteni. Cu vremea, nu-i vorbă, le-am găsit şi pe acestea. La început însă mi-a fost tare greu. Din bunăvoinţa şefului sectorului de gospodărie, care îşi închipuia activitatea U.T.M sub forma unei piramide aşezate cu vîrful în jos, vîrful fiind sectorul de gospodărie, şi care nu se omora cu munca, se vede, de teamă să nu se răstoarne cumva toată piramida, nu aveam casă, nu aveam unde locui şi dormi. Imi petreceam nopţile, fie pe un birou, pe cîteva mese, fie pe un pat, întîmplător şi destul de rar, liber la camera de oaspeţi. Şi, curios lucru, aceasta în sine nu mă tulbura prea tare pe atunci. Mult mai mult se frămînta din această pricină activistul Vasile Cîrlan care nu avea nici o contingenţă strict organizatorică cu problema cazării mele şi care-mi spunea adeseori cu părere de rău: „Dacă n-aş sta şi eu într-o maghernită ca vai de ea, nu te-aş lăsa aşa, te-aş lua să dormi la mine. Cred că ne-ar fi mai uşor împreună".

Mi-a spus aceasta pînă într-o zi cînd a venit la mine vesel, fluturîndu-mi prin faţa ochilor o hîrtiuţă. Mi-a zis: „Hai la oficiul de închiriere". Ne-am dus acolo şi, la acea instituţie atît de înjurată de cele mai diferite categorii de cetăţeni, am cunoscut o altă faţetă a caracterului lui Vasile, care mi se oferise gazdă fără ca nimeni să-i ceară un asemenea lucru. S-a dus spre o funcţionară, a stat aproape o oră pînă dudula respectivă i-a dat atenţie şi s-a retras apoi dezorientat într-un colţ cînd un alt funcţionar i-a spus că „operaţia" (trebuia să se scrie două rînduri într-un registru) nu putea avea loc în acea zi, ci tocmai săptămîna viitoare. Cum, mi-am zis, acesta să fie Vasile, cel despre care toţi activiştii spun că e descurcăreţ pe teren, înfigăreţ cînd e vorba de a obţine sprijin pentru unul din tovarăşii lui, în faţa vreunui for? M-am lămurit apoi că Vasile era înfigăreţ cînd era vorba de alţii, de interesele altora sau ale colectivului dar, cînd trebuia să şi le susţină pe ale lui, se făcea mic şi timid. Destul de curioasă deformaţie în comparaţie cu moravurile unora! Am fost nevoit de aceea să intervin şi să obţin după scurte discuţii polemice cu tovarăşii, să se scrie cele două rînduri în registru şi Vasile să-şi capete camera.

Pe urmă l-am ajutat să se mute. Ne-am tocmit îndelung cu un căruţaş şi am transportat prin tot oraşul, în hărmălaia asurzitoare a zeci de ştrengari şi cîini de pe străzi, amuzaţi de aspectul multicolor al bagajului, „trusoul său", după cum îşi poreclise Vasile averea care zăcea într-un colţ al căruţii.

In seara aceleiaşi zile m-am întins cu o voluptate necunoscută pînă atunci în patul din care, deşi dormeam înghesuit, ştiam că nu mă va scula nimeni la miezul nopţii spunîndu-mi că de patru luni se odihneşte acolo, cum păţisem cu regularitate înainte. Dar, vai! fatalitatea a vrut ca bucuria şi tihna unui somn binemeritat să-mi fie scurte, fiindcă, pe la ora două, scîndurile pătucului de lemn au cedat şi noi ne-am trezit la o altitudine mai joasă cu vreo cincizeci de centimetri decît cea la care ne-am culcat. Speriaţi, ca nişte hoţi prinşi asupra faptului, de zgomotul care putuse trezi noii vecini din somn, am reparat, cum am putut, patul şi ne-am culcat la loc. In noaptea aceea patul nu s-a mai desfăcut. S-a dărîmat, în schimb, în fiecare noapte de atunci cam în jurul orelor două, timp de trei luni, cu o regularitate ce era să mă împingă în braţele superstiţiei.

Vasile Cîrlan mi-a fost proprietar care nu pretinde chirie vreme de un sfert de an. Dar i-am rămas dator pentru mult mai multe, şi tocmai de aceea scriu aceste rînduri. In răstimp el mi-a dat de nenumărate ori de mîncare, de băut: m-am spălat cu săpunul lui, m-am şters cu prosopul lui, m-a îmbrăcat cu forţa într-un costum de haine cînd al meu a devenit inutilizabil, şi el nu cunoştea insultă mai mare decît aceea de a-i spune cît îi eram de îndatorat.

Măi, Vasile, tu nu te însori? — l-am întrebat odată.

— M-aş însura eu, dar crezi că e aşa de simplu?, mi-a răspuns el încercînd să ascundă neîndemînatic o uşoară undă de tristeţe.

Şi mi-a povestit atunci cîte ceva din ceea ce se numeşte „viaţa sentimentală"; mi-a povestit că nu numai eu îi pun această întrebare, ci şi alţi tovarăşi, iar unii merg pînă acolo încît îi dau a înţelege că necesitatea de a se însura are ceva de „sarcină de organizaţie". Din mărturisirile lui, ca şi din bîrfelile altora, am înţeles că Vasile al meu nu prea avea succes, cum se spune, la femei. Unul din tovarăşi, State, mi-a povestit chiar cu lux de amănunte cum i-a „suflat" de sub nas o fată. Respectiva venise ca nouă activistă la comitetul regional şi Vasile, aşa cum proceda oridecîteori venea o nouă tovarăşă şi deci se ivea o oarecare speranţă la orizont, a intrat la sediu îmbrăcat la cel mai înalt nivel de eleganţă conceput de el, fiind dat şi cu multă briliantină pe păr. Fata pe care diverşi binevoitori avuseseră grijă s-o pună în curent cu stîngăciile prietenului meu, l-a primit, cum era şi de aşteptat, ironică. Cît de departe trebuie să fi mers însă cu ironia atunci cînd, rămînînd singură cu Vasile, acesta nu a găsit ce să-i spună mai interesant — cu fetele nu e atît de volubil ca pe teren — şi a întrebat-o în cele din urmă ca să înceapă în vreun fel conversaţia: „Ce metode sovietice foloseaţi cînd eraţi în fabrică?".

Acum, dacă se întîlneşte cu această persoană feminină care a devenit între timp soţia lui State ce s-a dovedit mai bun strateg încît a dus fata în primul rînd la cofetărie, Cîrlan zîmbeşte prieteneşte, dar atunci cînd ea l-a lăsat să vorbească singur în noapte despre metoda economiilor complexe, vă asigur că n-a rîs de loc...

Vreau să povestesc acum istoria de la care se trag mulţumirile adresate de vorbitorul la conferinţa regională, despre care pomeneam mai sus. Lucrurile s-au petrecut astfel: Vasile şi cu încă un activist au primit sarcina de a culege într-o săptămînă date pentru un raport despre activitatea tineretului din întreaga regiune B. Termenul era scurt şi ei n-aveau timp să zăbovească prea mult într-un loc. Trebuiau să culeagă datele necesare din fiecare organizaţie vizitată şi să plece imediat. Altfel riscau să nu-şi îndeplinească sarcina la vreme. Dar critica, cum spuneam la început, e critică. Aşa că Vasile al nostru a fost aspru criticat într-o şedinţă la raion chiar de către tînărul care avea să-i mulţumească mai tîrziu la conferinţa regională. Cîte nu a auzit el atunci: că a trecut pe la organizaţia de bază „în vizită", ca un „curier", „în inspecţie", ş.a.m.d., ş.a.m.d. Vasile a tăcut mîlc şi şi-a notat totul. Săptămîna viitoare s-a dus la secretarul regional şi l-a anunţat că el nu pleacă în altă parte pe teren decît în locul cu pricina şi nu se deslipeşte de acolo pînă nu pune treburile la punct. Şi s-a dus într-adevăr la schela petroliferă Z.

A ajuns acolo într-o dimineaţă cînd tinerii erau la lucru. Nu a trimis să i-l aducă pe secretar la sediu şi nu l-a aşezat pe acesta în scaunul cel mic din faţa biroului ca să-l poată domina de la înălţimea scaunului cel mare din spatele biroului, nu i-a cerut secretarului una sută douăzeci şi şapte de situaţii statistice. Nu. S-a dus mai întîi în baraca-dormitor şi a constatat că sălăşluia acolo un frig ce nu putea aduce o contribuţie deosebită la sporirea înflăcărării în muncă a tinerilor. L-a căutat pe administrator, l-a întrebat ce se poate face pentru a se crea condiţii omeneşti de trai tinerilor şi i-a fost dat să audă un singur cuvînt: „Nimic". Nemulţumit de zgîrcenia în vorbă, ca şi în alte privinţe, a administratorului s-a dus cu acesta la director. — „Tovarăşe director sînt Vasile Cîrlan de la comitetul regional U.T.M. Iată delegaţia mea. Vă rog să-i satisfaceţi tovarăşului administrator dorinţa de a dormi în baracă cu băieţii". Las cititorilor plăcerea de a-şi imagina singuri figura pe care a făcut-o administratorul. Puţin mirat, directorul a aprobat. Cîrlan l-a anunţat apoi pe administrator că va controla personal dacă doarme în baracă împreună cu tinerii şi dacă îl va găsi în altă parte, într-o cameră încălzită, de pildă, va fi nevoit să ia măsuri mai drastice împotrivă-i. Nu ştiu cum s-a făcut, dar în două ore dormitorul devenise înăbuşitor de cald, o baie de aburi, nu alta.

Vasile a întins-o apoi voiniceşte cale de vreo şapte kilometri pe şoseaua noroioasă pînă la locul de muncă al secretarului organizaţiei de bază, a discutat cu acesta despre activitatea de U.T.M. şi i-a propus să organizeze grabnic două noi brigăzi de tineret, una la sectorul cazane şi alta la oficiul recuperării secundare, lucru ce nu-i trecuse înainte prin cap secretarului. A mîncat apoi la cantină în picioare, înghesuit între muncitorii grăbiţi şi a plecat nesătul, cu un codru de pîine în mînă, la adunarea generală a organizaţiei U.T.M. A asistat la primirea de membri şi a discutat mult timp cu noii utemişti. Interesîndu-se de cinstea şi devotamentul oamenilor nu se gîndea să-l întrebe pe fiecare din aceştia despre „politica pe care a făcut-o bunica lui în preajma războiului balcanic din 1913" etc. etc... Se pare că le-ar fi spus altceva, le-ar fi băgat în cap ideea cum că intrarea în U.T.M. trebuie să fie marcată neapărat de o faptă mare. Pas de fă aşa, cu una cu două, o faptă mare. Băieţii n-au ştiut cum să procedeze şi, fiindcă el nu le-a repartizat concret cîte o faptă mare de îndeplinit s-au mulţumit cu ce-au putut: au electrificat prin muncă voluntară nişte barăci de locuit pentru muncitorii forestieri şi un sat din apropiere.

Seara, povestea mai tîrziu secretarul, Vasile s-a tîrît frînt de oboseală pînă la un dormitor. Ceea ce-i curios e că a spus căscînd, înainte de culcare: „N-am făcut mai nimic astăzi". Şi-l cred pe cel care mi-a povestit aceasta fiindcă Vasile îmi spunea şi mie aproape în fiecare noapte cînd cădea ca un lemn în pat: „Nu ştiu pe ce s-a dus ziua de azi".

Vasile, uite ce-i, dragă. Mi-e copilul bolnav şi nu mai am lemne. Nu vrei să vorbeşti cu directorul de la Y să-mi vîndă nişte scînduri vechi?

— Măi, Vasile, vino cu mine la cooperativă şi zi-le tu, că-i cunoşti, să-mi facă costumul mai repede.

— Auzi, Vasilică tată, dă-ne un sutar pînă la chenzină.

— Băi, Vasile, împrumută-mi sobiţa aia, tot n-ai nevoie, ai acum teracotă.

— Cîrlane, să fii tu al dracului dacă nu-mi cumperi şi mie de la magazinul minerilor un ceas. Iau mîine deplasarea şi-ţi dau banii.

— Vasile, fă-mi o adeverinţă de la sindicat să plec la mare.

Nu era zi de la dumnezeu să nu fi auzit asemenea cereri. Activişti, cunoscuţi, la el veneau, chiar dacă nu era el cel mai indicat, cel mai în măsură să le rezolve problemele. „Vorbeşte cu ăsta că-l ştii, recomandă-mi pe cutare, ajută-mă"... Veneau la el după sprijin, chiar şi acei care-l dispreţuiau şi care foloseau în şuetele lor infamul joc de cuvinte „...tovarăşul Cîrlan — tovarăşul Mîrlan", ba aceştia mai abitir chiar. Şi Cîrlan, membru în toate comitetele şi comisiile, omul trimis la şedinţele a tot ce era organizaţie de masă, asociaţie voluntară, sfat popular sau direcţie regională îşi găsea timp pentru toţi, îi ajuta pe toţi, o făcea cu bucurie şi cu zîmbetul cu care sînt fotografiaţi cei care încasează zeci de mii la Pronosport. De ce? m-am întrebat. De ce? Răspunsul l-am găsit mai tîrziu. Pentru prietenul meu Vasile omul nu era asemenea geamului unei vitrine prin care priveşti doar spre a vedea marfa care e expusă îndărătul ei. El nu avea concepţia acelora care privesc nu la om, ci prin om, parcă dincolo de el, văzînd astfel din om numai ceea ce îi interesează pe ei, ceea ce poate servi la îndeplinirea în bune condiţiuni a sarcinilor, şi nimic altceva. Intr-o seară i-am citit nişte versuri de Cicerone Theodorescu. M-a rugat să-i repet strofele acestea şi le-a notat apoi pe carnet cu gîndul să le înveţe pe dinafară:

Să nu te uiţi cu ochi pe gheaţă
La om, la munca lui, la tot...
Nu-i preşul tău şi nu-i un ciot,
Nici nu-i maşină fără viaţă
. . . .
Nu-i om cel care vrea să scoaţă
Din om, cărbune doar, azot!
Şi tot ce-i mai de preţ, socot,
O-învăţătură, o povaţă:
Să nu te uiţi cu ochi de gheaţă...

Dar nu le-a învăţat. Nu avea memorie.

Uneori Vasile vine să-mi povestească că o fată se interesează în mod deosebit de el, eu rîd, el se întrerupe şi mă întreabă de ce rîd, apoi se înfierbîntă şi se laudă mai tare şi sfîrşim amîndoi în hohote de rîs. El ştie că nu mă prind la asemenea laude. De data asta am priceput însă că nu e vorbă goală. Am observat că o fată zveltă, cu o faţă admirabilă, din echipa de dansuri naţionale de la fabrica „Vatelina", o fată care mi-a plăcut deosebit şi mie, a fost de multe ori şi temeinic instruită de către Cîrlan în cursul acestei săptămîni în legătură cu munca cultural-artistică, de parcă ar fi trebuit cel puţin să prezinte un raport la vreun congres naţional. Şi mai ştiu ceva. Mai ştiu că Vasile a invitat-o la reuniunea tovărăşească de sîmbătă seara a activului şi că şi-a dat întîlnire cu ea la „Telefoane", la orele şase şi jumătate.

Sîmbătă după masă

— Ce facem tovarăşi? N-avem muzică!

— Cum aşa?

— Orchestra angajată a plecat din oraş. Cum să facem rost de o orchestră, sîmbătă după masă pentru sîmbătă seara?

— Hei, Cîrlan! Cîrlan, unde eşti?

— Spune...

— Iţi iubeşti tovarăşii de muncă?

— Da!

— Vrei să se distreze?

— Da!

— Fă rost de muzică.

— De unde?

— Nu ştim, scoate-o din pămînt!

Şi Cîrlan pleacă după muzică, conştient că n-a făcut destul pentru reuniune, deoarece nu s-a ocupat decît de sală, bufet, invitaţii, băutură şi alte asemenea mărunţişuri.

E seară. Primii invitaţi au început să sosească. Beau cîte un pahar, se uită plictisiţi pe pereţi. „Ce facem fără muzică? Ah, Cîrlan ăsta nu e bun de nimic!" Discuţii tărăgănate, grămezile de sticle de bere şi vin cresc pe mese, mucurile de ţigări inundă scrumierele. Opt şi jumătate. Cîrlan intră triumfător cu o bandă de muzicanţi. Indată ce orchestra a atacat primul tangou, Vasile se întoarce spre mine şi-i văd faţa obosită, răvăşită.

— Vasile, ce-i cu faţa?

— M-am dus la 8 la „Telefoane", n-am putut mai devreme. Nu era acolo. Cred că a plecat... Hai să bem o juma de tulburel.

Restul reuniunii a fost plăcut. O activistă de la pionieri l-a refuzat la dans pe Vasile, dar el nu s-a supărat prea tare. De ce nu, de ce nu, o să se intereseze de o cameră pentru fratele tovarăşei. L-a rugat doar atît de frumos!

Dar să vă povestesc şi despre o întîmplare de unde s-a putut vedea că nu sînt chiar un erou pozitiv în toată puterea cuvîntului, cum aş vrea să par. Iată. Vasile dansa cu o fată, eu beam şi discutam la o masă cu un secretar de comitet raional.

— Auzi, ziaristule (ajunsesem la orele şi la numărul de sticle cînd oamenii se tutuiesc) grozav e prietenul tău Vasile. Ia te uită cum îşi joacă partenera. Hai să rîdem puţin de el. Botează-i berea şi friptura cu un kilogram de sare.

„Eroul pozitiv" a trecut la acţiune. A continuat apoi să-l tachineze pe Vasile cînd a venit la masă, i-a turnat apă în pachetul de ţigări, l-a întrebat ironic despre ultimele cuceriri amoroase. Vasile s-a supărat nemotivat pe prietenul său şi nu i-a mai vorbit. Acesta l-a săgetat din ce în ce mai îndîrjit: indiferenţa victimei sale îi tăia din satisfacţia „victoriei". Grozav ne mai batem joc uneori de noi înşine cînd credem că rîdem de alţii. Intr-un tîrziu, „eroul pozitiv" a adormit cu capul pe masă. Cînd s-a luminat de ziuă, Cîrlan l-a trezit şi i-a spus: — Hai acasă să ne culcăm.

— Nu merg. După felul cum te-ai purtat, nu meriţi. (Vasile putea să creadă că-i spuneam lui aceste cuvinte, dar ele îmi erau adresate mie mai de grabă).

— Şi ce-o să faci, ai să dormi iar pe vreun birou?... Mîine o să pleci de dimineaţă cu „RATA". Hai acasă, nu mai fă mofturi.

Cei doi buni prieteni s-au dus pînă la urmă acasă.

Vasile a veghiat restul timpului şi la ora cinci m-a trezit. M-am spălat repede, m-am îmbrăcat şi l-am mai privit odată cum moţăie. Cînd să ies, am auzit:

— Frate, ia din valiza mea o bucată de cozonac. Mi l-a trimis de acasă, e foarte bun.

— Nu!

— Ia-l, nu e bine să pleci la drum cu stomacul gol.

Am luat bucata de cozonac şi am plecat trîntind uşa. Dar n-am putut să mănînc...

★

Cîrlan are o anumită tactică, are metodele lui de a ocoli harţele cu unii tovarăşi. O metodă preferată este aceea pe care am denumit-o „preventivă". Se leagă el la început de ei, chipurile, ca să le ia iniţiativa. Cel mai ades îi cade victimă, sărmană victimă, State de la evidenţă. Este cel puţin comic să-l vezi pe State, un zdrahon care, cum se spune pe aici, ar putea să-l poarte pe Vasile în buzunarul cel mic în chip de batistă, învăluit de focul concentric al ironiei lui Cîrlan.

— Băi, Stătică, s-a anunţat aseară la radio că ai premiul de stat pentru inventarea aţei de tăiat mămăligă. E adevărat?

State rîde, trupul lui fără de sfîrşit se scutură ca apucat de friguri, şi eu îngheţ la gîndul, că întinzînd puţin o mînă, State ar putea face din Vasile nu mămăligă ci terci. Numai tîrziu de tot, după ce a suferit îndelung dar impasibil şfichiuirea glumelor lui Vasile, State se urneşte, zicînd:

— Dă-te, mă, la o parte că nu văd pe unde să calc.

In ultima vreme, Vasile nu-l mai slăbeşte pe State, e dornic parcă să vadă care e culmea rezistenţei morale a colosului. Habar n-are că „colosul" e mai rezistent decît pare. De curînd, în timp ce scriam la un birou, am auzit dintr-o cameră alăturată o discuţie. Un activist, Mazilu, îi spunea lui State:

— Nu-l mai lăsa, dom-le, pe Vasile să te ia în tarbacă. Scapă-i vreo două şi linişteşte-l.

— Vezi-ţi de treaba ta. Dar ascultă aici. Dacă te mai aud vreodată spunînd „Cîrlane — Mîrlane", să ştii că te strivesc. N-ai decît să mă pui după aia în discuţia adunării generale că am lipsit la seminarul despre democraţia internă şi metoda convingerii. Să nu zici că nu ţi-am spus. Punct!

Şi acum să vorbim din nou despre conferinţa regională. Eram acolo împreună cu Cîrlan, într-o lojă a teatrului de Stat, unde se desfăşurau lucrările. I-am spus: — Vasile, să ştii, am să scriu un articol despre tine.

A rîs ca un copil. Nu credea. „Ce, n-ai altceva mai bun de făcut?" Deodată a încremenit. Se auzea din sală o voce subţirică de fată: „Propun să fie ales ca membru al comitetului regional U.T.M. tov. Cîrlan Vasile". Aplauze.

Vasile Cîrlan a fost ales în comitetul regional şi apoi în biroul regional şi numit şef de secţie. Oamenii care îi dădeau cu greu bună ziua ieri, se înghesuie acum să-l felicite, spunîndu-şi în gînd: „Uite cum a ajuns ăsta şef de secţie..." Zeci de tineri vin împrejurul lui Vasile şi-l asaltează cu întrebări: Tovarăşe Cîrlan, cînd vii pe la noi?... Dar la noi?...

Parcă ar fi nişte copii care ştiu că unchiul nu va intra nici odată la ei în casă cu mîna goală. Intr-adevăr, Cîrlan vine la ei strîngînd în mîini doar o geantă de muşama, dar le lasă o parte din suflet. Are de unde.

Conferinţa s-a terminat, delegaţii au plecat la organizaţiile lor. Cîrlan stă singur la sediu. Are în inimă un val de melancolie care-l cuprinde de obicei sîmbăta seara, cînd ceilalţi activişti dau telefoane, unul la ziarul regional, altul la miliţie, altul la sfatul popular după neveste şi pleacă apoi cu ele, braţ la braţ la film sau la plimbare. Cît ar dori şi el un cămin, o nevastă care să-l aştepte cu mîncarea pe masă, cu un zîmbet liniştit şi cald. Şi cît n-ar da el să poată forma sîmbătă seara un număr de telefon şi să spună: „Allo... cu tovarăşa cutare", să audă întrebarea: „Dar cine o caută?", şi să răspundă, ah ce fericire, să răspundă cu vocea puţin îngroşată: „Soţul ei, Cîrlan de la regiunea U.T.M."

Nu! Işi va găsi şi Vasile o fată, odată. Nu se poate să nu şi găsească. Dacă nu-şi găseşte, înseamnă că nu există dreptate pe pămînt. Şi vreau să cred, îmi place să cred că există.

★

Ştiu de ce îl iubesc oamenii pe Vasile. Mi-a explicat portarul de la comitetul regional: „Eu, tovarăşe, am auzit aşa la o şedinţă: Pentru a fi un bun general, trebuie să fii întîi un bun soldat. Pentru a fi un bun comunist trebuie să fii întîi un om bun. Vasile este un om bun? Este. Ştii că a primit carnetul de partid?"

Un lucru ştiu. Vasile iubeşte mai presus de toate binele, frumosul.

Iţi mulţumesc, tovarăşe Vasile, pentru tot ce m-ai învăţat. Iţi mulţumesc ţie, Vasile Cîrlan, ca om şi ca utemist, ca membru de partid, ţie activist, nici mai bun, nici mai rău decît mulţi alţii. Eu te-am găsit pe tine, dar cîţi asemenea ca tine se află! Tu eşti prietenul meu. Un activist zicea în glumă: „Vasile Cîrlan, prietenul tineretului", dar nici nu ştia cîtă dreptate avea. Tovarăşul Vasile, prietenul meu, prietenul tineretului...

B. DUMITRESCU

Pagini de LUPTĂ

Din istoria organizației revoluționare de tineret din țara noastră

Cine dintre cei care au vizitat cîndva Doftana sau Muzeul de luptă revoluționară a poporului n-a rămas profund impresionat de toate acele mărturii care vorbesc din plin de lupta eroică a partidului pentru eliberarea și fericirea poporului?

Intr-adevăr, pentru fiecare dintre noi, mărturiile trecutului sînt în permanență pilde nemuritoare, chemări înaripate în lupta pentru făurirea unei vieți noi.

Educată de partid în spiritul combativității revoluționare, al luptei pline de abnegație pentru cauza poporului, Uniunea Tineretului Comunist a crescut în rîndurile sale minunați luptători care și-au dăruit toate forțele luptei împotriva odiosului regim burghezo-moșieresc, împotriva fascismului și a cotropitorilor hitleriști.

Grija partidului față de tineret, manifestată în primul rînd în conducerea de către partid — principiul de bază al existenței și a activității organizației de tineret — a fost și este principala cauză a victoriilor dobîndite de tinerii comuniști de-a lungul întregii lor istorii de luptă.

Astăzi, la deschiderea celui de al II-lea Congres al Uniunii Tineretului Muncitor, continuatoarea glorioaselor tradiții de luptă a U.T.C.-ului, se cuvine să ne amintim din nou de cîteva momente ale luptei tinerilor comuniști din Romînia, sub conducerea partidului, în anii ilegalității și în anii construcției unei vieți noi.

AMINTIRI

Acțiune reușită

L. Tismăneanu

Era prin 1934. După marile lupte muncitorești de la Grivița a urmat o perioadă de arestări, de înăsprire a condițiilor de muncă. Partidul comuniștilor conducea mai departe, cu curaj lupta celor oprimați din țara noastră. Muncitorii au început să restabilească legăturile, să-și închege din nou rîndurile, să se organizeze în vederea unor noi acțiuni în lupta împotriva fascizării țării.

Pe linia organizației locale București a U.T.C. s-a primit indicația de a restabili legăturile cu utecîștii de la școala de ucenici a atelierelor C.F.R.

Sarcina nu era ușoară. In ateliere acționau numeroși agenți ai Siguranței, provocatori. Fiecare pas al muncitorilor era supravegheat, fiecare vorbă interceptată.

Imi amintesc că dispuneam de o singură adresă, a utecistului M. Stan. Nu se știa însă dacă a fost sau nu arestat. Nici nu-l cunoșteam. In decurs de două zile am putut stabili că tovarășul M. S. nu e arestat, și că locuința lui nu era sub supraveghere și, în plus, am observat cu nespusă bucurie că în afară de locatar în casă mai veneau și alți tineri. Alegînd un moment potrivit, am intrat în vorbă cu M. S. Am discutat deîndată cu toții situația de la școala de ucenici. Frămîntarea în rîndul ucenicilor era mare. Formulaseră chiar o serie de revendicări pe care să le prezinte administrației școlii. Trebuiau însă în prealabil găsite metodele cele mai potrivite pentru a asigura solidaritatea tuturor ucenicilor în această acțiune.

S-a stabilit ca în seara următoare, el și încă trei uteciști să vină prin Bucureștii Noi, în casa tov. Vasile D. ca împreună să stabilim ce trebuie făcut și cum trebuie acționat.

S-a hotărît mai întîi ca în toate locurile frecventate din școală să se lipească „fluturași" prin care ucenicii să fie îndemnați să refuze hrana proastă, să protesteze împotriva bătăilor și să ceară condiții mai bune de muncă și învățătură. Pînă în duminica următoare trebuia ca uteciștii să stea de vorbă cu ceilalți tineri, să vadă ce impresie au produs asupra lor aceste chemări și dacă starea de spirit se dovedea a fi favorabilă unei acțiuni să se convoace o „masovcă" prealabilă unde să se stabilească precis ce trebuie făcut mai departe. Munca desfășurată a găsit un teren prielnic. S-a dovedit că tinerii caută cuvîntul partidului, cuvîntul U.T.C.-ului. La „masovca", care a avut loc după două săptămîni, au venit numeroși tineri. Mai mulți au luat cuvîntul cu mult curaj, demascînd regimul de bătaie și batjocură care domnea în școală. Tot acolo s-a hotărît ca o delegație formată din 5 tineri, între care și 2 uteciști, să se prezinte în fața administrației și să ceară încetarea acestor stări de lucruri insuportabile. In caz de refuz s-a prevăzut ca toți tinerii să nu se prezinte la lucru. Pentru administrație, prezentarea delegației și revendicările formulate de aceasta au constituit o adevărată surpriză. Au început amenințările cu arestarea, bătaia etc. Văzînd că toate acestea nu au nici un rezultat, administrația școlii a început să se sfătuiască cu superiorii. Se pare că acestora nu le-a convenit de loc ca atît de curînd după evenimentele de la Grivița să se facă din nou zarvă în jurul regimului de la Școala de ucenici a atelierelor C.F.R. Astfel, cele mai multe revendicări ale ucenicilor au fost satisfăcute. Aceasta a făcut să crească prestigiul organizației U.T.C. de la atelierele C.F.R. și să se intensifice în general viața de organizație.

DOCUMENTE

Un drum nou

„Mișcarea tineretului socialist din Romînia pășește pe un drum nou...

Intrînd în Internaționala Comunistă a Tineretului, noi trebuie să ne conformăm nu numai statutelor ei, rezoluțiilor votate la diferite congrese, dar să ne pătrundem, în toată activitatea noastră de zi cu zi, de spiritul pe care această Internațională îl reprezintă, de *spiritul comunist.*

Un membru al unei mișcări comuniste, fie mișcare vîrstnică sau tînără, are îndatoriri mult mai mari nu numai față de muncitorul care nici măcar nu e organizat în sindicatul lui de breaslă, ci chiar și față de cel organizat în sindicat. Care sînt aceste datorii? Le vom spune doar în cîteva cuvinte, atît cît permite un articol de ziar.

Intîi de toate, fiecare trebuie să înțeleagă că un membru al mișcării comuniste a tineretului încetează de a fi o simplă carte de membru. Adică un muncitor tînăr organizat în mișcarea comunistă nu-și face cîtuși de puțin datoria de comunist dacă singura lui activitate se reduce doar la plătirea cotizației lunare. Fără îndoială, plătirea regulată a cotizației e o datorie pentru fiecare din noi, dar nu aceasta trebuie să fie singurul lucru pe care să-l facem cît timp sîntem membri ai unei mișcări comuniste. Acel care la atîta își reduce activitatea e un rău comunist, e un tovarăș care nu-și face datoria.

Un tînăr comunist e întîi de toate un tovarăș, care activează pentru mișcarea comunistă, face propagandă, pentru că în fabrica sau atelierul în care lucrează, în cercul prietenilor și al cunoscuților, el nu uită nici un moment că datoria lui e ca, prin toate mijloacele propagandistice care-i stau la îndemînă, să răspîndească cît mai bine sarcinile de luptă ale organizației din care face parte.

Un articol publicat în
Tineretul Socialist
din 6 aprilie 1924

Prima lozincă pe care el trebuie s-o răspîndească e: „Tovarăși, intrați în organizația noastră de clasă, îngroșați rîndurile mișcării tineretului comunist".

...Un comunist trebuie să fie, în fine, un membru disciplinat al mișcării, căci fără o disciplină de fier nu poate să existe o organizație revoluționară a muncitorimii.

A ne pătrunde de datoriile noastre de tineri comuniști și a îndeplini aceste datorii nu e un lucru ușor. Dar munca aceasta de educație a noastră înșine, făcînd-o în mod continuu și sistematic nu va putea să nu dea, ca și în alte țări, roadele așteptate.

Un lucru ținem să mai accentuăm: afilierea la Internaționala Comunistă a Tineretului va întări prigoana contra noastră. Un val nou de prigoană ne așteaptă. O știm bine... Aceasta nu este o piedică și nu va fi nici în viitor.

Cu toate loviturile burgheziei, noi vom continua să rămînem la posturile noastre și dacă în lupta cu asupritorii noștri unii dintre noi vor cădea, ne vor înlocui noi luptători pentru cauza comunistă, care este cauza proletariatului.

Trăiască tineretul comunist!"

FILE DE ISTORIE

In lupta pentru eliberarea țării

In anul 1941, slugile ticăloase care se aflau la cîrma statului au aruncat Romînia împotriva voinței poporului romîn, în tîlhărescul război antisovietic. In aceste condiții P.C.R. a trecut la elaborarea liniei politice de luptă antifascistă și antirăzboinică, lansînd la 6 septembrie 1941 platforma-program în vederea constituirii Frontului Național — un larg front patriotic.

Urmînd indicațiile partidului, U.T.C. și-a pus ca principală sarcină atragerea întregului tineret la lupta activă împotriva războiului criminal, pentru sabotarea lui, pentru ieșirea țării noastre din război, pentru crearea frontului patriotic al tineretului din Romînia.

In spatele frontului, uteciștii, urmînd îndemnul comuniștilor, organizau sabotaje menite să împiedice fabricarea armamentelor, transportarea trupelor pe front etc. Un grup de tineri patrioți au tăiat firele telefonice care făceau legătura cu comandamentul hitlerist din Balcani. La Reșița, comuniștii și uteciștii au făcut să se aprindă osiile unor vagoane în care erau încărcate piese din podul de la Cernavodă și care fuseseră în reparație în uzinele din Reșița Organizația de partid de la Atelierele C.F.R.-Timișoara, ajutată de uteciști, după ce a întîrziat multă vreme repararea a 24 locomotive care urmau să plece spre front, a aranjat ca înainte de plecare să se pună nisip în lagărele bielelor; datorită acestui îndrăzneț sabotaj, o bună parte din locomotive au trebuit să intre din nou în reparație.

La Constanța, alături de alți patrioți, conduși de partid, tinerii comuniști participă la diferite acțiuni de sabotaj. In fruntea tineretului din Constanța se afla tînărul comunist Filimon Sîrbu.

Paralel cu acțiunile de sabotaj, uteciștii duceau o vastă activitate propagandistică și agitatorică antirăzboinică. Tot mai mulți tineri țărani refuzau să meargă pe front; mulți din cei obligați să plece pe front treceau imediat ce aveau prilejul în liniile sovietice. Cei rămași acasă refuzau să dea grîu și alimente pentru front, ascunzîndu-le.

La chemarea partidului, tineretul, alături de patrioții vîrstnici, au organizat grupe de partizani în munții Banatului, în munții Maramureșului etc.

„Tineri romîni!... Nu vă supuneți ordinelor de chemare! Sabotați munca pentru războiul nemțesc! Organizați-vă în grupe de partizani! Nimiciți-i pe mîrșavii cotropitori ai patriei!" **Lozincile de luptă ale partidului au cuprins mase din ce în ce mai largi de tineri care cu abnegație și patriotism și-au adus contribuția la lupta pentru eliberarea patriei.**

...Trebuie să cultivăm în rîndurile tineretului minunatele tradiții de luptă ale Uniunii Tineretului Comunist, să întărim munca de educare a maselor de tineret în spiritul devotamentului față de partid și popor, al hotărîrii de a înfrunta cu curaj orice piedici și greutăți, al combativității față de dușmanii regimului democrat-popular și al spiritului de abnegație în lupta pentru îndeplinirea sarcinilor încredințate...

(Din raportul de activitate al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn la Congresul al II-lea al Partidului).

MOMENTE

Pe marile șantiere naționale de reconstrucție

La Agnita-Botorca

Era prin 1947... In uzine, pe ogoare, în instituții, sute de mii de tineri își dăruiau toate forțele luptei pentru reconstrucția economiei naționale, pentru consolidarea primelor mari reforme democratice din țara noastră.

Unul din principalele fronturi de luptă ale tineretului erau marile șantiere naționale. Primul dintre marile șantiere de interes național a fost cel la care s-au executat lucrările de plasare a conductei care să lege **Botorca**, sursă de metan, cu **Agnita**, punct de legătură cu conducta care trebuia să ducă combustibil uzinelor Capitalei. Care dintre noi nu-și amintește înaripata chemare din acele zile a Comitetului Central al Uniunii Tineretului Muncitoresc — care chema pe tineri pe șantiere?

Industria bucureșteană are nevoie de cît mai mult combustibil — scria în chemare. **Bogatele noastre zăcăminte de metan din Ardeal ni-l oferă!**

Noi trebuie să-l aducem...

Multe greutăți trebuie învinse!

Tinerii muncitori ai Romîniei democrate le vor invinge.

In condițiunile grele ale toamnei tîrzii, ale frigului, peste munți, peste prăpăstii, va trebui să trecem, săpînd, plasînd conducte, sudînd și zi cu zi, ceas cu ceas, să se înșire kilometri de conductă, pentru ca la 15 DECEMBRIE 1947 să ne putem bucura de a fi ridicat numele U.T.M.-ului la înălțimea unei mîndrii a întregului nostru popor.

In felul acesta importanta industrie bucureșteană va putea lucra în iarna aceasta din plin, ne va da mai multe produse, va ușura viața celor ce muncesc.

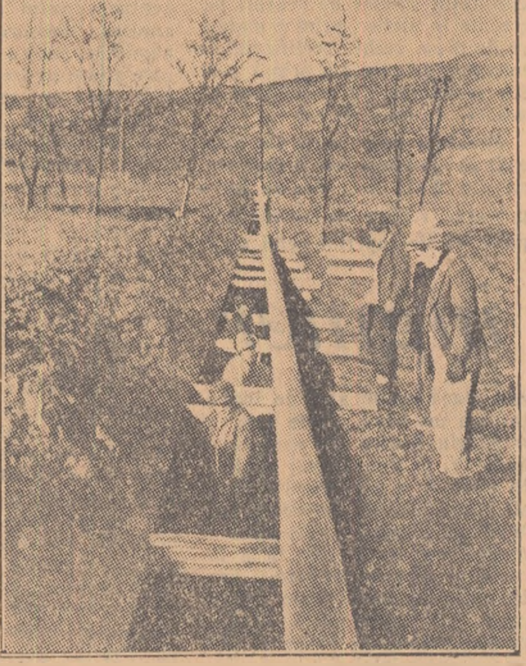
IN NOI, TINERII MUNCITORI, POPORUL ARE UN IZVOR NESECAT DE VOINȚĂ ȘI PUTERE DE MUNCĂ, DE DRAGOSTE NEMĂRGINITĂ DE ȚARĂ. PE NOI NE INSPIRĂ IN MUNCĂ, SACRIFICIUL SUPREM IN LUPTĂ AL LUI VASILE ROAITĂ ȘI FILIMON SIRBU. NOI VOM FI FIDELI LOR ȘI DE DATA ACEASTA. NOI VOM INVINGE TOATE GREUTĂȚILE CARE SE VOR IVI, PENTRU CA PRIN MUNCA VOLUNTARĂ SĂ REALIZĂM ACEASTĂ CONDUCTĂ.

Conducta de gaz trebuie și va fi înfăptuită pînă la 15 decembrie.

Noi vom lupta din răsputeri să fie gata înainte de termen!

Inainte, la muncă!"

Și răspunsul tineretului nu s-a lăsat așteptat. Lozinca primilor tineri plecați pe șantier: **„Muncitori din Capitală — vă vom da gazul metan, luna viitoare"** a fost tradusă în viață.

In fotografie: KILOMETRU DUPĂ KILOMETRU, DE LA AGNITA LA BOTORCA, PESTE DEALURI SAU PRIN VAI, SE INȘIRĂ MIILE DE TUBURI, PE CARE TINERII BRIGADIERI LE MONTEAZĂ PENTRU A ADUCE GAZUL METAN IN CAPITALĂ.

RĂSFOIND PRESA

1932-33 1 MAI — ZI DE LUPTĂ

De-a lungul a aproape 7 decenii de luptă, clasa muncitoare din țara noastră a sărbătorit an de an, ziua de 1 Mai ca o mare sărbătoare proletară, ca o zi a solidarității internaționale a celor ce muncesc, o zi a frăției muncitorilor de pretutindeni.

In această luptă, tineretul înaintat, în frunte cu Uniunea Tineretului Comunist, a fost întotdeauna alături de cei mai buni fii ai poporului nostru, comuniștii.

Noi și noi documente, pe care istoricii noștri le scot la iveală sînt mărturii grăitoare ale luptei pline de abnegație dusă de tineretul nostru sub conducerea partidului, în anii dinainte de 23 August 1944 pentru un trai mai bun, pentru pace.

Am răsfoit presa anilor 1932-1933 pentru a vedea cum au sărbătorit tinerii marea sărbătoare proletară de 1 Mai în acești ani de mari lupte muncitorești din Romînia.

1 Mai 1932 — scria editorialul „Tînărul leninist" din aprilie 1932 — vine în clipele cele mai grele în timpul celui mai puternic atac al capitaliștilor contra muncitorilor și țăranilor din toată lumea". Guvernanții țării fac noi pași pe calea totalei înrobiri economice și politice a Romîniei de către puterile imperialiste. Guvernul Maniu-Vaida scoate în continuare bogățiile țării la mezat. Vînzarea principalelor bogății ale țării, concesionarea celor mai de seamă surse de venit național unor trusturi străine, încheierea unor contracte scandaloase cu trusturi imperialiste sînt încununate de aplicarea faimosului „Plan de la Geneva", care instituia un control străin direct asupra bogățiilor Romîniei.

Controlorii străini introduc primele lor măsuri: au fost concediați 30 la sută salariați, au fost aplicate 3 curbe de sacrificiu menite să scadă cu 60 la sută salariile Toate acestea duc la creșterea șomajului, la adîncirea mizeriei maselor. Alături de comuniști, uteciștii cheamă masele largi de tineri la luptă sub steagul partidului, pentru sărbătorirea zilei de 1 Mai sub semnul luptei contra impozitelor, concedierilor, pentru muncă și pîine, contra curbelor de sacrificiu, contra reducerii salariilor, împotriva pregătirilor de război, pentru apărarea revoluționară a Uniunii Sovietice.

„Numai dacă ne vom pricepe să legăm chestiunea pregătirilor de război de interesele zilnice ale tineretului — scria într-un manifest șapirografiat editat de C.C. al U.T.C. — dacă ne vom pricepe să legăm luptele lui zilnice cu pregătirea zilei de 1 Mai, numai astfel vom reuși să mobilizăm tineretul muncitor la lupta politică împotriva războiului imperialist..."

Uteciștii desfășoară largi acțiuni de antrenare a tineretului. Ei duc în mase puternice lozinci de luptă ale partidului avînd grijă să fie „concretizate la fiecare întreprindere și localitate a parte".

1933 Un an plin de glorie pentru istoria mișcării muncitorești din țara noastră. La Grivița, muncitorii ceferiști au exprimat, prin lupta lor eroică, hotărîrea clasei noastre muncitoare de a se împotrivi din răsputeri încercărilor claselor exploatatoare de a transforma Romînia într-un cap de pod pentru războiul antisovietic și de a înăspri exploatarea celor ce muncesc. Cu toată reprimarea sîngeroasă a grevei, cu toată teroarea dezlănțuită împotriva tuturor organizațiilor democrate, muncitorii din țara noastră au sărbătorit ziua de 1 Mai strîngîndu-și tot mai mult rîndurile în jurul Partidului, care chema necontenit masele muncitoare vlăguite și înfometate la luptă pentru pîine, pace, libertate Iată cîteva din numerele ziarului „Descătușarea" din aprilie 1933. Multe articole demască teroarea antidemocrată.

„S-au operat multe arestări în preajma zilei de 1 Mai"... „...La 18 aprilie poliția a arestat mai mulți tineri care sînt învinuiți că fac parte din organizația „Școlarul Roșu".

Iată un fragment dintr-un articol apărut la începutul lunii mai: **„Tovarășul L. G. care a fost bătut la Siguranța din Ploești a fost adus la Siguranța din Capitală.. Cu toate aceste „cercetări" repetate, călăii de la Ploești n-au putut zdruncina voința revoluționară și tăria morală a tovarășului".**

Interesant este și faptul că în acea vreme o circulară a C.C. al U. T. C. vorbește de necesitatea „mobilizării maselor tineretului țărănesc sărac, mijlocaș și a argaților în acțiunile de 1 Mai".

La 1 Mai mase largi de tineri manifestează în fabrici, în unele sate sau pe străzile orașelor, contra fascizării țării pentru pîine și libertate.

Salutăm cel de al II-lea Congres al U. T. M.

Fiți demni să preluați schimbul de mîine al vîrstnicilor de astăzi

Din mijlocul întregului popor, de pe locul îndelungatei experiențe a vîrstei mele și a muncii închinată științei și binelui obștesc, țin să vă adresez, dragii mei prieteni tineri, cu prilejul celui de al II-lea Congres al Uniunii Tineretului Muncitor, cîteva cuvinte.

O viață de om desparte anii vîrstei mele de frăgezimea anilor voștri. E lungul unei vieți de om pe care voi n-ați mai apucat s-o simțiți. Voi ați intrat în viață treziți de zorii luminoși ai vremurilor noi de după 23 August 1944

Truda unor zile de muncă lungi de 10—14 ore, ca și înjositoarele corvezi la care erau supuși tinerii muncitori vă sînt astăzi necunoscute.

Greutățile unui învățămînt public ale cărui cursuri, cu toată lipsa de mijloace, sute de tineri studioși se străduiau totuși să le urmeze, nu le mai cunoașteți voi, tinerii din zilele acestea, cărora puterea populară v-a oferit toate posibilitățile pentru a vă ușura drumul spre culmile științei.

Astăzi, sînteți înconjurați de dragostea întregului popor muncitor. Constituția patriei noastre vă asigură prin lege dreptul la învățătură și muncă. Se îmbunătățesc zi cu zi condițiile de muncă ale tinerilor muncitori, ale tinerilor țărani muncitori, ale tinerilor intelectuali.

Intregul popor așteaptă cu încredere ca din rîndurile voastre tinere să răsară fruntașii producțiilor înaintate și mințile strălucite ale cercetătorilor științei.

Răspundeți cu căldură încrederii și grijii părintești acordate de partid! Insușiți-vă la locul de muncă al fiecăruia cunoștințe tot mai profunde în profesiunea voastră!

Formați-vă o conștiință comunistă, singura în stare să vă înarmeze în lupta de construire a socialismului.

Invățați-vă să gîndiți în mod științific despre toate fenomenele care vă înconjoară. Combateți cu tărie ideologia burgheză.

Urîți și stîrpiți din mijlocul vostru înjositoarele obiceiuri lăsate de putreda morală burgheză! Feriți-vă de individualism și de egoism. Detestați carierismul. Urîți lașitatea. Urîți din adîncul sufletului trîndăvia, lichelismul și huliganismul, trăsături specifice unor caractere mărunte.

Păstrați cu grijă sănătatea curată a sufletului vostru tînăr. Admirați și însușiți-vă curajul, cinstea și sinceritatea. Slăviți munca și învățătura, dovedind în felul acesta devotamentul vostru față de popor.

Fiți prieteni ai științei, ai literaturii și ai artei. Iubiți frumosul în toate manifestările lui.

Iubiți frăția și prietenia între popoare.

Căutați să deveniți oameni înaintați și folositori poporului nostru.

Fiți demni să preluați schimbul de mîine al vîrstnicilor de astăzi. Fiți purtătorii făcliei luminoase pe care vi-o încredințează astăzi vîrstnicii pentru a vă putea bucura mîine de strălucirea unui viitor mereu mai bun și tot mai fericit.

Acad. prof. dr. C. I. PARHON

C. I. Parhon

Întreaga mea simpatie Congresului vostru

Prin aceste cîteva rînduri vreau să aduc un călduros salut celui de-al II-lea Congres al tineretului.

Congresul tineretului — venind după cele două mari manifestări culturale care au fost: Decada dramaturgiei romînești și Congresul scriitorilor — adaugă și el o nouă dovadă de intensă activitate a oamenilor muncii din R.P.R.

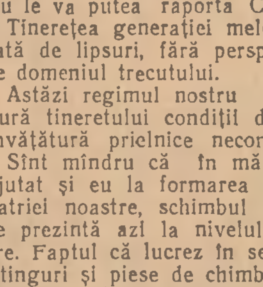
Tineretul din toate sectoarele sociale: industrial, agrar, științific, cultural, își manifestă dorința de a contribui la dezvoltarea progresului și la lupta pentru pace. Zilnic luăm cunoștință, prin presă, de angajamentele luate de utemiști, fie pentru inovații sau depășiri de planuri, fie pentru întreceri în concursuri ca cel „Iubiți cartea".

Eforturile tineretului alături de cele ale întregului popor, fac ca viața socială a R.P.R. să pășească, în mod vădit, spre îmbunătățirea traiului poporului și asigură patriei noastre un viitor luminos, menit s-o situeze pe un loc însemnat în concertul tuturor popoarelor lumii.

Exprim încă odată toată simpatia mea pentru tineret și urez Congresului: spor la muncă!

LUCIA STURDZA BULANDRA
Artistă a poporului din R.P.R.
Laureată a Premiului de Stat

Din toată inima succes Congresului

Congresul U.T.M. — mijloc de analizare și trecere în revistă a realizărilor tineretului din patria noastră — este pentru mine un prilej de mare satisfacție.

Ca om al muncii, care am trecut prin anii tinereții exploatate de regimurile burghezo-moșierești, sînt mîndru de realizările pe care tineretul nostru le va putea raporta Congresului.

Tinerețea generației mele, asuprită și împovărată de lipsuri, fără perspective și bucurii, este de domeniul trecutului.

Astăzi regimul nostru democrat-popular asigură tineretului condiții de muncă, de viață și învățătură prielnice necontenitei lui dezvoltări.

Sînt mîndru că în măsura posibilităților am ajutat și eu la formarea noii generații, viitorul patriei noastre, schimbul nostru de mîine, care se prezintă azi la nivelul sarcinilor pe care le are. Faptul că lucrez în secția tineretului, secția fitinguri și piese de chimb a uzinei „Gh. Gheorghiu-Dej" din Tîrgoviște, este un imbold pentru mine de a lua parte din toată inima la bucuria prilejuită de cel de-al II-lea Congres al U.T.M.

Dreptul de a participa la această bucurie mi-l dau rezultatele obținute de tinerii din uzina noastră și în special de cei din secția tineretului, secție fruntașe pe uzină. Aceștia au reușit sub semnul întrecerii socialiste nu numai să aplice toți metode avansate de muncă, dar prin aceasta să-mi împrumute și mie o parte din energia necesară realizărilor mele.

Tineri ca Petrișor Gheorghe și Vedeanu Gheorghe, fac cinste uzinei prin realizările lor, cu care s-ar putea mîndri orice strungar fruntaș experimentat.

Astăzi, cînd tineretul nostru și-a trimis cei mai vrednici reprezentanți ai săi la cel de-al II-lea Congres al U.T.M., folosesc această ocazie pentru a-i trimite un călduros salut tovărășesc.

Doresc și urez din toată inima ca lucrările Congresului să constituie o importantă contribuție la munca pașnică de construire a socialismului în scumpa noastră patrie, operă la care aportul tineretului să fie din ce în ce mai mare.

C. VASILACHE
strungar — Uz. „Gh. Gheorghiu-Dej"
Tîrgoviște
Erou al Muncii Socialiste

PE STADIOANE

Deseori, prieteni, tovarăși, sau doar cunoscuți, îmi pun aproximativ aceeași întrebare:

— La vîrsta ta, aproape jumătate de veac, de ce nu te lași de sport?

Intr-adevăr de ce nu abandonez?

Ar fi multe de spus. Aceasta pentru că sportul e legat de întreaga mea viață. Cum spun unii „mi-a intrat în sînge". Și nu l-am abandonat nici atunci cînd în urmă cu ani și ani alergam la concursuri în picioarele desculțe, nici cînd făceam antrenamente aproape nemîncat. Atunci, cum să-l părăsesc acum, în anii aceștia, cînd la dispoziția mea ca și a oricărui cetățean al republicii noastre stau sute și mii de stadioane, colective sportive, antrenori, materiale sportive? Nu numai că n-am să abandonez sportul — atletismul — pînă la adînci bătrîneți, ci am să fac pe cît mă țin puterile ca în fiecare zi pe stadioane să vină noi și noi tineri.

Nu vreau să pledez despre foloasele practicării sportului de către tineri. Doresc doar, cu ocazia acestei sărbători a tinereții patriei noastre — cel de al II-lea Congres U.T.M. pe care îl salut călduros ca unul cu inima veșnic tînără — să mă adresez din nou utemiștilor, tinerilor.

— Veniți pe stadioane! Practicați sportul! In acest fel vă veți întări sănătatea. Căci ce fericire poate fi aceea fără o sănătate trainică? Practicînd sportul după orele de producție vă veți odihni atît fizic cît și intelectual Și nu uitați: sportul are o influență covîrșitoare asupra formării caracterului tînărului. Practicînd sportul veți deveni mai persistenți, mai îndrăzneți și curajoși, mai apropiați de tovarășii voștri; veți învăța să luptați cu greutățile, să nu dați înapoi. Toate aceste calități fizice și morale pe care le dezvoltă sportul aș vrea, și doresc aceasta din suflet, să le văd întruchipate cu prisosință în voi, în fiecare din voi, dragi tineri prieteni.

DINU CRISTEA
maestru emerit al sportului

Dinu Cristea

Congresul nostru

(Urmare din pag. 1-a)

suri de îmbunătățire a muncii politico-educative în rîndul studenților.

S-a cîntat și s-a dansat, s-au recitat mai multe versuri de către tineret, în ultima vreme. Organele și organizațiile U. T. M., chemate ca în întîmpinarea Congresului U.T.M. să organizeze cît mai multe acțiuni cultural-sportive de masă, au pregătit competiții și spectacole, carnavaluri și reuniuni. In raionul Băneasa din regiunea Constanța, la Orașul Stalin, în Suceava și la Petroșani — au fost, sau vor fi adevărate festivaluri. Bucurîndu-se de ele, tineretul își propune totodată ca aceste manifestări să constituie numai un moment în activitatea multilaterală și permanentă pentru petrecerea în chip distractiv și educativ a timpului liber, pentru combaterea huliganismului și imoralității.

Congresul al II-lea al Uniunii Tineretului Muncitor, care se deschide astăzi, își propune să facă bilanțul înfăptuirilor, analiza lipsurilor manifestate, și pe baza aceasta să traseze calea care, sub conducerea partidului, tineretul muncitor din țara noastră are să o parcurgă în viitor pentru înfăptuirea sarcinilor istorice trasate de către cel de al II-lea Congres al P.M.R.

De aceea, tinerii, băieți și fete, din întreaga țară, salută Congresul lor. Ca pe o sărbătoare și în același timp ca pe o consfătuire de lucru, ei cinstesc adunarea care începe astăzi — o adunare de muncă mare și rodnică, spre binele tinerei generații, sub steagul construirii vieții noi.

TINERI DIN GENERAȚIA NOASTRĂ

Brigada milionară

Presupun că la sfîrșitul acestui reportaj ați vrea să-l cunoașteți pe eroul meu. Aceasta este și greu și ușor. Greu pentru că deși, de obicei, inginerul Dumitrașcu Mihai de la uzinele „Unio" din Satu Mare nu pleacă din orașul său natal, astăzi se găsește în sala Congresului U.T.M. ca delegat. Ușor — pentru cei ce participă la lucrările Congresului. Oricum ar fi, greu sau ușor, vă mărturisesc că merită să-l cunoști, să-i strîngi mîna, să-l prețuiești. Despre aceasta o să vă dați curînd seama.

Mi-l închipui pe cel mai nou prieten al meu, la locul său în sala Congresului, pregătindu-și cuvîntul. Îl cunosc acum și sînt asigur că dacă va vorbi se va referi la tot și la toate, numai despre sine nu va spune un cuvînt. Așa că mi-am propus să scriu, fără să-i cer consimțămîntul, o prefață la eventualul său cuvînt pentru deplina cunoaștere a vorbitorului.

Uzinele „Unio" din Satu Mare produc utilaj miner ca: vagonete, vagoane mari pentru transportat minereu, trolii, ventilatoare, benzi transportoare, colivii, etc. O uzină metalurgică cu un profil propriu, specific acestei regiuni în continuă dezvoltare. Așa cum e și firesc, se petrec zilnic fapte deosebite: se recepționează un nou agregat miner, se introduce în procesul tehnologic o nouă mașină, se aplică o inovație. Printre aceste evenimente cotidiene de importanță locală, la sfîrșitul lui iunie anul trecut, un fapt mărunt și-a consemnat modest apariția în dosarul organizației U.T.M.: se constituia brigada complexă U.T.M. de economii. Și, numai la două zile de la evenimentul trecut neobservat, al înființării, brigada făcu o propunere nemaiauzită: o nouă metodă de debitare a tablei pentru ghearele intermediare transportoarelor cu raclete. Concluzia: se reduce consumul specific pe bucăți de la 60 kg. la 46, iar deșeurile de la 27 la sută la 9 la sută.

Contrariat, tovarășul Ferchiu Nicolae a studiat propunerea, încruntînd din sprîncene și a conchis competent:

— Hm!

A întors din nou dosarul să cunoască autorul: brigada complexă de economii U.T.M. O furie ciudată l-a cuprins.

— Cum? Ce-i asta? Eu vreau să știu cine-i autorul să-l trec în registre. Nu-mi umblați cu lozinci. Și-apoi, propunerea aceasta e fără însemnătate. Vă țineți de fleacuri. Avem alte treburi acum, mai mari...

Tinerii au plecat abătuți la organizație, să se sfătuiască. Pînă tîrziu seara, lumina a veghiat în biroul secretarului. Cînd s-au despărțit, încrederea era din nou prezentă, iar în ochi le strălucea bucuria unei taine, numai de ei știută.

A doua zi, inginerul Dumitrașcu schimbă pe nesimțite la sectorul III principiul de debitare a tablei. Nu exista vreo dispoziție în scris pentru asta, dar muncitorii au înțeles cît material se cîștigă tăind astfel tabla și simplu, fără complicații, au pornit la treabă felicitînd pe tînărul inginer. De altfel, ei nu scoseseră din magazie decît materialul calculat strict pentru bucățile din plan. La sfîrșitul comenzii aflată în lucru, 25.000 kg. de tablă au rămas în magazie silind pe contabil să noteze 50.000 lei la capitolul economii. Era prima victorie a brigăzii. De fapt, abia atunci ea a fost recunoscută și oamenii au aflat de existența ei.

— Știi? Există o brigadă utemistă de economii. Se zice că scoate bani din tablă aruncată...

N-au apucat discuțiile să se termine și o altă propunere se prezenta la cabinetul tehnic. Iosif Dixo, controlor de calitate, membru în brigadă, propunea debitarea unor repere la vagonul de 12 tone din deșeurile altor piese. Ferchiu nu mai avea zile liniștite. Cînd apărea vreun tînăr din brigadă, se înfuria brusc și se pregătea să-și descarce toată mînia într-un uragan de cuvinte. Dumitrașcu în schimb nu uita să trimită regulat cabinetului tehnic situații cu rezultatele concrete ale raționalizărilor, neacceptate și totuși aplicate.

Au trecut zilele, săptămînile, lunile... Ferchiu a primit foi de drum către alte locuri, și-a făcut bagajele și a plecat, lăsînd locul altora mai pricepuți, mai înțelegători, mai aproape de inima și elanul tinerilor.

In uzină nimeni nu mai avea gînd pentru el. Brigada înregistrînd noi victorii dădea lupta pentru „un sfert de milion economii" în cinstea Congresului partidului. Prestigiul ei creștea cu fiecare realizare și nu era meșter bătrîn sau tehnician tînăr care să nu dea sprijin în sectorul lui, la vreo nouă încercare a acestor tineri îndrăzneți și inventivi. La început au fost doar 8 inși — ingineri, tehnicieni și cei mai buni tineri lucrători — apoi cu timpul numărul lor a crescut, s-a dublat. In fiecare secție sau sector se afla o grupă a brigăzii.

Inginerul Mihai Dumitrașcu la planșa de lucru

Intr-o zi grupa de la lăcătușerie formată din Kuki Adalbert, Borszi Bela, Costin Silviu și alții au venit la ședința brigăzii cu o propunere: de ce nu s-ar face adică bucșele acelea de bronz necesare aparatului de tracțiune al vagoanelor — din țeavă STAS; iar butucul să-l sudăm, în loc de a prelucra interior și exterior bucata de metal. In felul acesta se economisește metal prețios la greutatea egală cu piesa, plus costul unei manopere lungi și anevoioase. Brigada, ca întotdeauna, a analizat propunerea sub toate aspectele ei. Dar dacă sudura nu rezistă presiunii? Se găsește în țară țeavă de dimensiunea respectivă?

Ambele întrebări au găsit răspuns încă a doua zi. Țeavă de dimensiunea dorită se găsea chiar în magazia secției, iar piesa sudată pe loc a rezistat la o presiune dublă decît cea cerută. Kuki, Borszi și ceilalți au primit felicitările tovarășilor lor, iar mai tîrziu premiu pentru raționalizare, calculat în raport de economia rezultată: vreo 1400 lei.

Și zilele treceau. Băieții au sărbătorit anul nou cu bucuria unei noi izbînzi: valoarea economiilor rezultate trecea peste o jumătate de milion. Brigada ajunsese vestită. Brigada era și mîndria organizației, născută din inițiativa ei, trup din trupul ei. Cei mai buni utemiști—inginerul Dumitrașcu și strungarul Mihai Gherman făceau parte din comitet, primul răspunzînd de producție, iar al doilea ținînd locul secretarului plecat la o școală. Așa că nimănui nu i-a părut de mirare atunci cînd, obținînd aprobarea directorului, toată brigada s-a urcat în tren cu direcția Orașul Stalin, pentru a învăța din experiența unei brigăzi vestite de la fabrica de tractoare.

Vreme de cîteva zile tinerii au vizitat, au analizat, au făcut schimb de experiență, și-au notat impresiile. Intr-adevăr brigada era vestită și avea realizări care-i justificau faima. Dar de ce or fi numit-o brigada utemistă? O mare parte din membrii ei erau „utemiști vechi" în vîrstă de peste 40 de ani, meșteri bătrîni și muncitori mustăcioși care oricum, numai tineri nu erau. S-au lămurit: era o brigadă a tuturora. Totuși, cîte ceva din tehnica „mustăcioșilor utemiști" au dus cu ei în uzina lor de la marginea țării.

Din nou cabinetul tehnic a fost asaltat cu propuneri de raționalizare. Numărul lor se apropia acum de 30, iar trei sferturi de milion lei economisiți socotea contabilul că brigada adusese uzinei. Premiile cuvenite raționalizatorilor au fost primite cu bucurie. Și dacă pînă acum, un tînăr din brigadă se cunoștea după calitatea muncii lui, după curioasa cercetare a pieselor vechi și spiritul său veșnic în căutare de noi procedee de lucru, acum ei erau remarcați și prin felul cuviincios și elegant în care se purtau, după bicicletele noi și bunăstarea evidentă a familiei. Și apoi mai este și mulțumirea sufletească care se oglindește pe chip și-i dă posesorului, o nescrisă dar autentică carte de vizită.

Hei, dar m-am întins la vorbă, uitînd cît de puțin se scrie într-o prefață. Poate delegatul Mihai Dumitrașcu vă va spune mai puțin. Așa-i felul lui. Eu, mai vorbăreț, v-am spus toată povestea brigăzii. Il las pe el în schimb să vă spună ultima noutate: brigada a înregistrat în cinstea Congresului U.T.M. *un milion lei economii.*

GH. PIETRARU

Pauză de prînz. In curtea fabricii, tineri din brigada milionară se sfătuiesc

L-AM CUNOSCUT DIN AUZITE

Tovarășul de serviciu la comitetul orășenesc U.T.M. Pitești m-a privit dojenitor prin lentilele ochelarilor:

— Ai venit prea tîrziu. Tovarășul prim secretar a plecat pe teren. Dacă vrei poți vorbi cu tovarășul Artur Zimbler, secretar cu propaganda. Tovarășul Artur Zimbler, aflînd că intenționez să cunosc un utemist fruntaș în producție, mi-a spus:

— Era mai nimerit să discutați cu primul secretar, sau cu șeful secției organe, tovarășul Constantin Rădulescu.

— Tovarășul Rădulescu la ce oră se întoarce de pe teren?

— El e muncitor la fabrica „Metalurgica". Dimineața lăcătuș, după-amiaza, activist.

— Și face față?

— Incă cum. Fruntaș nu glumă. De ani de zile...

★

Ningea cu fulgi mari. In spatele gării, sănii staționau lîngă trotuar în așteptarea mușteriilor. Constantin Rădulescu contempla cu ochii aburiți de bucurie Piteștiul — orașul natal. Cu valiza de lemn într-o mînă mergea prin zăpada afînată. Era nerăbdător să ajungă acasă, să-i revadă pe cei dragi. In anii de cătănie devenise un alt om. Zîmbetul ștrengăresc și gropița din obraz nu-l părăsiseră. Dar fața îi era mai aspră, vocea i se îngroșase, cuvintele mai cumpănite, iar în ochi i se furișaseră sclipiri de dîrzenie. Devenise mai hotărît, mai consecvent...

Peste o lună, doi ucenici de la fabrica metalurgică Pitești șușoteau:

— Cine e lucrătorul cu cicatrice sub bărbie?

— Constantin Rădulescu. S-a întors din armată în timp ce erai la spital. De ce întrebi?

— M-a prins fumînd și s-a luat de mine.

La început m-a descusut cîți ani am. Optișpe, am încercat să-l mint. A rîs, mi-a făcut cu ochiul și mi-a zis: „scade doi". Pe urmă m-a dat la „polizor", așa numește tatăl meu critica.

— Rădulescu e bun meseriaș, însă colțos de gură. Pe mine m-a criticat că lucrez prea încet, că dimineața nu-mi pun sculele la îndemînă, că risipesc materialul, că fac glume de prost gust pe seama lui Vîlcu Vasilica. Și asta încă nu-i nimic... să-l auzi la ședințe. Ieri — vorba ta — l-a dat la polizor pe meșter, fiindcă nu apără prestigiul tinerelor fete.

★

In 1953 Ion Burcea s-a angajat muncitor necalificat la „Metalurgica". Nu mai lucrase în fabrică și vuietul îl năucea. Decît să muncească în hală, prefera să ridice greutăți, să înfrunte gerurile cele mai aspre, să îndeplinească orice muncă brută. Intr-o zi, Constantin Rădulescu i-a propus să intre în brigada lui.

— Voi sînteți fruntași, ce nevoie aveți de mine?

— Vrem să te ajutăm, să fii și tu fruntaș, să cîștigi la fel ca noi.

— Apoi, eu nu prea am carte. Cinci clase primare și alea cu chiu cu vai...

— Nu-i timpul trecut. Pînă la 30 de ani poți termina și liceul.

Burcea a acceptat să intre în brigadă.

Incet, încet, Ion Burcea a prins secretul meseriei, iar venitul său a crescut cu 125 la sută.

La fel ca el, mulți fruntași de la „Metalurgica" au avut ca dascăl pe Constantin Rădulescu.

★

Impreună cu tovarășul Artur Zimbler, m-am deplasat la fabrica „Metalurgica". Credeam că nu voi mai afla lucruri noi despre Constantin Rădulescu. Tovarășul Alexandru Stănceanu, secretarul organizației de bază P.M.R. a infirmat concluzia mea pripită:

— O scurtă caracterizare e imposibil să oglindească bogata activitate a lui Rădulescu. Numai în cinstea Congresului al II-lea al U.T.M. a realizat cinci inovații. Tot acum, el a fost primit în rîndurile partidului nostru scump.

D. PAUL

VISĂTORII

Cînd am coborît din autobus, pe șoseaua proaspăt spălată de ploaie, aveam în față indicatorul de la marginea satului: „Căzănești, regiunea București". Descifrîndu-i slova ștearsă de ploi, emoția puse stăpînire pe mine. Să fie oare același indicator pe care îl descifrasem atunci?...

Era în frigurosul martie 1949, în zilele primului Congres al U.T.M. Impreună cu alți cîțiva tineri muncitori constănțeni, constituiți într-o ștafetă sportivă, după ce înmînasem Congresului mesajul tinerilor din județul nostru ne îndreptam spre casă. După un nesfîrșit șir de pene de motor și cauciuc, în seară, cînd la Ateneu delegații încheiau dezbaterile în cea de a doua zi a Congresului intram cu autobusul nostru în Căzănești.

Din primul moment furăm înconjurați de tineri, iar peste un sfert de ceas vestea că pe șosea se află o mașină cu tineri ce vin de la Congres făcuse ocolul satului. De pe toate ulițele, tinerii veneau pîlcuri, pîlcuri. Se strînseseră ca la un miting.

Toți ne asaltau cu întrebări.

— Sînt mulți la Congres?

— Dar țărani sînt?

Cîțiva din mulțime luară inițiativa:

— Să mergem la conac. Să stăm acolo de vorbă, avem încăperi destule.

La margine de sat, la capătul unei alei de aproape un kilometru, străjuită de salcîmi bătrîni se înălța conacul boierului ce numai de cîteva zile fusese izgonit.

In încăperile lui am discutat pînă noaptea tîrziu. Tinerii noștri prieteni care nu-și ascundeau bucuria proaspetei izbînzi — izgonirea moșierului la care luaseră și ei parte — își făureau vise...

Dar asta era atunci. Acum priveam mut indicatorul și zeci de întrebări îmi năvăleau în minte. Ce s-o fi întîmplat oare cu prietenii noștri? Ce s-o fi întîmplat cu visele lor ce și le făureau în acele zile? Să se fi șters oare ca slova acestui indicator?

Intorcîndu-mi privirea de la el, zării pe un stîlp alăturat un altul cu slovă nouă. „Spre G.A.C.". Căutai aleea umbrită de salcîmi. Era în față, pe direcția indicatorului. Era și totuși nu era. Nu era pentru că în spatele salcîmilor nu se mai deschidea nesfîrșita întindere a Bărăganului. Pitulate la umbra salcîmilor se ridicau case noi, unele terminate, altele încă în construcție. Incercai fără succes să găsesc pe una din ele numele străzii. Un drumeț mă lămuri:

— Oficial nu i s-a dat încă un nume. In sat toată lumea o știe de strada tinerilor căsătoriți. Celor care s-au căsătorit în ultimii ani, colectiva le-a dat aci loc de casă.

O uliță. O stradă a tinerilor căsătoriți. Oare în acel martie de acum 7 ani prietenii mei au visat așa ceva? Chiar dacă n-au visat, de vreme ce li s-a făcut această cinste înseamnă că o merită. De ce o merită?

★

— ...cum să spun? Gheorghe Panait își trecu mîna prin păr, răvășindu-l, semn a mare chibzuială, lucru ce de altfel nu se prea potrivea firii lui repezite și veșnic agitate. Da! Discutam despre contribuția noastră, a utemiștilor la consolidarea gospodăriei. M-am sfătuit cu Dan, cu Gheorghe Dan, prietenul meu. Pe ulița noastră sînt cîțiva băieți buni, de altfel vecini și prieteni încă din copilărie. Frații Cornel și Ștefan Moise, Ion Ciotîrcă și alții. Pe aceștia trei, noi ne angajăm să-i aducem în gospodărie, să-i facem colectiviști. Noi toți sîntem vecini și lucrînd laolaltă într-o echipă ne vom înțelege tot atît de bine cum ne-am înțeles în anii de cînd sîntem prieteni. Propun de asemenea formarea de echipe de tineret în fiecare brigadă.

Panait dădu să se așeze. De alături, Gheorghe Dan, șoptindu-i ceva la ureche îl îmboldi să se ridice iar. De la masa prezidiului, Oprea îl întrebă:

—Mai ai ceva tovarășe Panait?

— Da, aș mai avea ceva. Eu și cu Dan ne angajăm și facem propunerea ca adunarea noastră generală U.T.M. să hotărască și să stabilească ca sarcină pentru fiecare utemist efectuarea într-un an de zile a cel puțin 200 zile-muncă.

Propunerea stîrni vîlvă și fu acceptată.

★

Străbăteam încăperile fostului conac cu fior în suflet. Deasupra uneia dintre uși, în spatele căreia îmi aduc bine aminte, în acel martie 1949 se afla răvășit iatacul fostei boieroaice, sta o tăbliță ce cuprindea doar trei litere: „U.T.M.". Probabil, că atunci, în martie, cînd discutau și visau cu sfială la viitor vreunul din ei privind nudul de deasupra iatacului și portretul hidos al fălcosului boier, visa cum peste ani, ei, tinerii vor împodobi această cameră. Poate. Podoabele camerii sînt azi două drapele roșii. Pe un piedestal înalt prins de un suport lustruit se află podoaba cea mare. Un drapel roșu pe care cu fir auriu în jurul insignei U.T.M. stau înscrise slovele: „Comitetul regional U.T.M. București. Organizației de bază U.T.M. fruntașă din G.A.C." Pe cel de al doilea, ceva mai mic: „Comitetul raional U.T.M. Echipei de tineret fruntașă".

Ora fiind tîrzie, încăperea era plină de tineri, iar discuția ce se purta, nu lipsită de interes. Strînși roată în jurul lui Stancu Oprea, unul din visătorii din martie, azi brigadierul brigăzii a doua de cîmp, secretar al comitetului U.T.M. pe comună, membru în comitetul raional și în cel regional U.T.M., delegat la cel de al II-lea Congres U.T.M., discutau cu aprindere:

— Mi-am notat așa: organizația noastră are 50 de utemiști care însuflețesc și conduc munca tuturor tinerilor din gospodărie. Am...

— Să nu uiți să spui la Congres, tovarășe Stancu și despre propunerea și echipa lui Gheorghe Panait.

— Cum stă Panait?

— In ceea ce privește formarea echipei și atragerea în gospodărie a celor trei prieteni — — lămuri inginerul — angajamentul a fost realizat. Echipa lor are acum un avans față de celelalte cu 5 hectare de porumb și 3 hectare de sfeclă prășite. Cît privește zilele-muncă, cu toate că muncile cele mari nu au început, ei au trecut de mult de jumătatea angajamentului.

— Eu zic — intră în vorbă un alt tînăr — să vorbești și despre inițiativa lui Ion D. Tudor. Cei 130 de cai sînt azi îngrijiți numai de tineri. Și ai văzut, conducerea ne-a lăudat pentru felul cum îi îngrijim. Caii lui Tudor sînt adevărați zmei. Cînd iese el pe uliță zici că merge la nuntă nu la cîmp.

Despre propunerea lui Gheorghe Panait, despre inițiativa lui Ion D. Tudor, despre participarea sută la sută a tinerilor la muncă în gospodărie, despre ulița tinerilor căsătoriți, despre cele 44 de noi familii colectiviste, despre recoltele lor bogate, despre visele de viitor ale inimoșilor tineri colectiviști din Căzănești, și despre multe altele va vorbi poate de la tribuna Congresului Stancu Oprea, prietenul meu din martie 1949.

ION ȘERBU

UN UTEMIST

Pe cîmpie, zăpada s-a topit de mult. Dar iarna mai sălășluiește încă pe creste și mai ales prin văile munților. Natura își continuă mersul ei neîntrerupt. Cîte odată mai încet, altă dată cu o forță mai mare, mantia albă de zăpadă se transformă în uriașe pîraie care te uimesc prin repeziciunea cu care-și fac loc spre poalele munților. Și cîte nu duc cu ele: bolovani, crengi și uneori chiar arbori pornesc la vale cu acest torent vijelios. Se pare că nimic nu poate pune stavilă acestei uriașe forțe...

In aceste zile apele Prahovei n-au mai încăput în matca lor. Vijelioasă, tulbure, purtînd pe valurile ei tot ceea ce-i dăruise apele munților provenite din topirea zăpezii, Prahova își croia drum înainte. Aproape de Băicoi, în punctul numit Florești, unul din stîlpii fixați în mijlocul apei fusese săpat la rădăcină. Stîlpul era acum lăsat în voia apelor care vroiau să-l ducă la vale. Dar firele telefonice care-l mai susțineau li se împotriveau. Din moment în moment însă firele erau amenințate să fie rupte, iar convorbirile întrerupte. Restabilirea legăturilor ar fi durat multe zile în șir.

Ingrijorarea a cuprins îndată pe cei cîțiva muncitori de la Centrul tehnic de linii din Ploești. Ce era de făcut?

— Circuitul poate fi salvat — se auzi vocea unuia dintre ei. Stîlpul trebuie ancorat de la bază contra cursului apei. Cine știe să înoate?

Teama de a nu fi loviți de buștenii sau bolovanii duși de apă i-a făcut pe toți cei de față să nu răspundă la întrebare.

Apa își continua forța ei distrugătoare.

Și așa cum se întîmplă mai întotdeauna, despre primejdia care amenința circuitul telefonic au aflat și instalatorii de linii care lucrau la Băicoi. Și au pornit într-acolo. Au sosit tocmai în momentul cînd discuția era în toi.

Aurel Tamaș privi îngîndurat apa vijelioasă a Prahovei. N-a spus nici un cuvînt. Și-a luat inima în dinți, cum se spune, și s-a aruncat, deasupra valurilor. Ele i se împotriveau cu înverșunare. Inaintarea spre mijlocul apei era anevoioasă. Hotărîrea lui de a salva circuitul a învins obstacolele.

Ajuns la vreo 40 metri de mal, cu mîinile vînjoase a prins stîlpul, l-a legat cu o sîrmă pregătită dinainte și s-a reîntors. Circuitul fusese salvat.

Și nimănui nu i s-a părut curios că acest tînăr de 25 de ani, venit de curînd din armată, își pusese viața în pericol.

L. FICIU

Oameni obișnuiți

Senzațional! Să cauți eroi pe fundul unui lac. E într-adevăr o idee. Oameni care vor urni munți, care au sfredelit munți, oameni uriași, de statură normală. Colosal!

Vedeam cu ochii minții, oameni forfotind printre plante submarine, barăci, alimentare, cantine, cizmării și peste toate pînza imaginară a apei întinsă pe zeci de kilometri.

Stăteam în fața unei barăci și căutam omul, omul acela imaginat de mine.

— Privește colo! Iată cîțiva oameni care te vor interesa.

Se aflau pe locul unde curenții de pe fundul lacului vor fi cei mai puternici. Stăteau pe terasa unei cabane, îmbrăcate în capoate lungi, albastre, cu puncte albe și țeseau. Aveau mîinile mici și îndemînatice. Brațe albe și rotunde.

— Discută cu ele. Lucrează în tunel la excavare. Uite, aceasta. O cheamă Lungu Maria. Muncește în echipa lui Pașca. E mineriță.

Pe o bucată de pînză albă firul de ață roșie completa verdele, iar amîndouă culorile erau împlinite de albastru, lăsînd în urma acului trandafiri mari. Avea degete subțiri și unghii îngrijite.

— Iși depășește norma regulat. Lucrează cînd cu pichamerul, cînd cu lopata la încărcat. Este la noi pe șantier din '53.

Știa să privească cu coada ochiului și să-și arunce părul pe spate cu un gest de ușoară grație.

— Ce ai căutat pe șantier?

Privire mirată din ochi adînci.

— Muncă. Am venit ca brigadieră... Muncă voluntară... Patru luni... Mi-am luat carnetul și m-am întors acasă. N-am putut să stau însă. Am venit înapoi. In patru luni mă obișnuisem prea mult cu viața de aici.

Mă uitam la ea căutînd acea lumină stranie a extazului în fața lucrului ce va să fie. Privea calmă și atentă la broderia ce o ținea în poală. Tremura pentru o floare de trandafir, pentru perfecțiunea unei flori de trandafir așternută pe o bucată de pînză.

— Aici va fi cel mai frumos lac din țară. Aici va fi nucleul celei mai mari hidrocentrale.

— Da, va fi... curînd... Acum mai avem puțin și terminăm de excavat și betonat inelul. Ce ziceți de floarea asta? Așa-i că a ieșit frumoasă? Invățăm să fim gospodine, și e atît de greu! Dar trebuie, așa-i că trebuie?

— Veți termina în curînd acest tunel de mare importanță. Nu ai în minte în permanență momentul cînd apele vor năvăli prin el?

— Ba da, cum să nu. Și ieri cineva de la noi a pomenit lucrul acesta. S-a lovit la picior de o grindă. A înjurat tare urît că nu-i puțină apă să-și bage piciorul să și-l răcorească.

Zîmbet dulce.

— Ne gîndim și la asta. Cîteodată, băieți și fete ne uităm pe munte și privim valea. Inchidem ochii și vedem apa. Vapoare, vile, auzim mugetul de la uzină. Cîteodată. Rar.

— Ce ai făcut mai deosebit în ultimul timp?

— Am primit decorația „Medalia muncii", cînd s-a făcut joncțiunea în tunel.

— Altceva, ce ai mai făcut important, Maria?

Priveam tunelul și așteptam să-mi spună, nu știu de ce, ceva mare, uluitor.

— Mi-am cumpărat mobilă. Dormitor, sufragerie. Acum țes lucruri mărunte...

— Bine, dar tunelul? Săparea acestui tunel...

Ochi mari, mirați.

Poeții au dreptate. O privire poate spune totul sau nimic.

Am înțeles. Am priceput legea firescului acestor oameni și locuri. Excavare în tunel, grinzi și vagonete cu mortar, un nou inel betonat, munți uniți prin alți munți de beton și fier: muncă. Acesta e firescul locului și oamenilor. Deosebitul, obișnuitul și totuși neobișnuitul: un costum nou, un dormitor și o sufragerie, un țișlaifer, durerea unui om ce s-a lovit la un picior: evenimente din viața personală.

Așa sînt acești oameni și-mi pare bine că i-am cunoscut.

Mergeam prin tunel. Boltă gri cu reflexe galbene. Beton și fier, fier și beton. Oameni. Rîsete și înjurături. Șir lung de becuri ce te însoțesc pînă la celălalt capăt. Mai este un drum imens... Cîțiva kilometri. Și acolo... punct mic și alb, punct chemător. E capătul celălalt al tunelului: tunel ieșire.

P. ISPAS

Viitorul inginer

La Sfatul popular al unui raion din Capitală, la ofițerul stării civile, a fost, acum cîteva zile, mare animație. E drept, funcționarii de acolo sînt deprinși cu veselia, cu avalanșele de flori, cu îmbrățișările entuziaste și — uneori — cu lacrimile de emoție. De data aceasta a fost însă vorba de ceva deosebit. E destul să vă spun că a fost o căsătorie studențească ca să vă imaginați cine alcătuia asistența și cum era atmosfera.

Adriana Mica, studentă în anul V la Facultatea de biologie, a spus „da" și a devenit, în clipa aceea, pentru toată viața Adriana Rîpeanu. Colegele și colegii au felicitat-o și Adriana a simțit — poate mai mult decît oricînd — cît de hotărîtor era pasul pe care-l făcuse.

Poate că unii din cei care au rostit cele mai calde și mai sincere urări au avut totuși o strîngere de inimă privind-o cum pleca hotărîtă, la brațul băiatului înalt și blond, care era, de-acum, soțul ei. Căci era vorba de doi studenți, de doi oameni care n-au cunoscut suficient viața, care, oricîtă carte vor fi știind, n-au, poate, nici un dram de experiență... Cum se va descurca Mihail, va putea el avea grija unei familii?

Rîndurile de față n-au drept scop să-i dea curaj Adrianei; ea își cunoaște bine soțul și pasul pe care l-a făcut este rezultatul sentimentelor ei profunde, al dragostei și încrederii pe care Mihail i le-a inspirat. Ele vor doar să demonstreze celor care nu-l cunosc pe el și pe cei care-i seamănă ce fel de studenți învață în facultățile noastre.

Indeobște, un teanc de acte nu poate schița profilul unui om. In cazul de față, ele sînt totuși jaloane importante ale unei vieți din care, e cert, primii 24 de ani n-au trecut degeaba. Iată o diplomă de absolvent al Școlii medii tehnice de utilaj petrolifer și — alături — pentru aceeași perioadă, o adeverință eliberată de uzinele Poiana Cîmpina, confirmînd că Mihail Rîpeanu a lucrat acolo ca lăcătuș mecanic. De ce oare? Tatăl lui era doar fruntaș în producție, cîștiga bine. Nu nevoia de bani îl adusese aici pe Mihail, chiar dacă-i părea bine că poate da, la anii lui, un ban în casă. Atunci ce? Pasiunea lui pentru mecanică, pentru tainele motoarelor. In orele lui libere de elev, ele îi erau cei mai buni prieteni. Iată încă o adeverință: Mihail e pilot, absolvent al școlii de pilotaj; poate stăpîni păsările de oțel, cunoaște tainele pieselor delicate care le fac să zboare ca un fulg. E de mirare atunci că devenind student al Facultății de mecanică din Institutul politehnic, Mihail s-a apropiat încă din anul 1953 de activitatea științifică?

Colegii nu-și amintesc să-l fi întîlnit hoinărind pe străzi. Poate că, pe acea vreme, s-or fi întrebat de multe ori pe unde o fi și ce-o fi făcînd. In modul cel mai competent poate referi despre ceasurile lui libere tovarășul Tudor Gheorghe, mecanic șef la atelierul laboratorului de rezistența materialelor. Iată și rezultatul sutelor de ceasuri petrecute în atelier, printre maldăre de piese vechi: certificatul de inovator pe care l-a primit pentru realizarea, în colaborare cu acesta, a unui aparat.

Mihail e omul care s-a obișnuit să marcheze net fiecare etapă din viața lui; fiecare lucru pe care-l realizează trebuie neapărat să fie superior celui realizat. Dacă certificatul de inovator era un lucru foarte bun și meritoriu pentru un student în anul IV, pentru același student, în anul V, el este absolut depășit. Ca atare, tot împreună cu tovarășul Tudor Gheorghe a muncit un an de zile la o lucrare și mai complicată, pentru care așteaptă acum certificatul de inventator: mașina pentru încercarea răsucirii prin șoc a materialelor.

Lucrarea prezentată pe această temă la conferința pe țară a cercurilor științifice studențești din acest an a fost premiată cu premiul I, prilejuind adăugarea, la colecția de documente a lui Mihail Rîpeanu, a celui mai prețios dintre ele: Diploma de Onoare a C.C. al U.T.M.

Mihail e un om ponderat, chibzuit, cu gesturi simple și măsurate. Știa că lucrarea lui e foarte bună și se aștepta să primească un premiu. Ascultînd celelalte lucrări, evaluase însă pentru premiul I lucrarea unui student timișorean. Mihail îl admirase pentru îndîrjirea cu care știuse să treacă peste obiecțiile tuturor scepticilor și cu care construise singur și pe cheltuiala lui un mic motor care-i demonstra teoria. Se bucura de-acum pentru succesul lui, cînd se auzise strigat pentru premiul I. Simplu, fără elocință, Mihail împărțise premiul I cu el, dăruindu-i trusa de compase și plecase, grăbindu-se să-și ajungă colegii din urmă. Acesta-i un gest pentru care niciodată lui Mihail Rîpeanu nu i se va elibera un certificat sau o adeverință. Tovarășii care-l cunosc însă mai de mult știu că, dacă asemenea acte s-ar elibera, pe al lui Mihail ar figura, fără îndoială, multe calificative ca: energic, inimos, perseverent, spontan, bun tovarăș, vrednic. Cei care de-abia azi, citind rîndurile acestea, l-au cunoscut cît de cît, n-au însă de ce să-și închipuie că viitorul inginer constructor de avioane, Mihail Rîpeanu, azi student în pragul examenului de stat, e o excepție. E numai unul din utemiștii patriei noastre, unul din generația noastră.

ILEANA POPOVICI

Figuri de tineri în plastica noastră

EGON LÖWITH

Tînăr muncitor

ILICA OCTAVIAN

Zootehnistă

O caldă manifestare a relațiilor frățești romîno-iugoslave

Comunicat

Cu ocazia șederii delegației guvernamentale iugoslave la București, între reprezentanții Comitetului Central al Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia și reprezentanții Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn a avut loc într-o atmosferă cordială un schimb de păreri deschis și tovărășesc cu privire la relațiile reciproce între cele două partide.

Din partea iugoslavă au participat tovarășii: Iosip Broz-Tito, secretar general al Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia, Edvard Kardelj, secretar al Comitetului Executiv al C.C. al U.C.I., Iakov Blajevici, Kocea Popovici, Mialko Todorovici, membri ai C.C. al U.C.I. iar din partea romînă tovarășii: Gh. Gheorghiu-Dej, prim-secretar al C.C. al P.M.R., Chivu Stoica, Emil Bodnăraș, Petre Borilă, Alexandru Moghioroș, membri ai Biroului Politic al C.C. al P.M.R. și Grigore Preoteasa membru al C.C. al P.M.R.

Cele două părți au căzut de acord că există condițiile și necesitatea pentru restabilirea și dezvoltarea contactului și colaborării tovărășești între ambele partide.

Pentru realizarea acestui scop, Uniunea Comuniștilor din Iugoslavia și Partidul Muncitoresc Romîn vor stabili contacte și întîlniri personale între reprezentanții ambelor partide, schimb de informații cu privire la activitatea partidelor, schimb de delegații și de literatură sau alte forme de contacte, care pot contribui la cunoașterea reciprocă a vederilor în problemele prezentînd interes comun.

In legătură cu aceasta Comitetul Central al U.C.I. a adresat Comitetului Central al P.M.R. invitația ca o delegație a P.M.R. să viziteze Iugoslavia.

Comitetul Central P.M.R. a acceptat această invitație.

26 iunie 1956.

Cuvîntarea tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej

Dragi tovarăși,

Poporul nostru a întîmpinat cu bucurie și sinceră prietenie delegația guvernamentală a Republicii Populare Federative Iugoslavia, care vizitează țara noastră la invitația guvernului Republicii Populare Romîne.

Sînt convins că exprim sentimentele voastre ale tuturora, adresînd un cald salut președintelui Republicii Populare Federative Iugoslavia și secretarului general al Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia, tovarășului Iosip Broz-Tito, tovarășilor Edvard Kardelj, Kocea Popovici, Mialko Todorovici, Iakov Blajevici și celorlalți tovarăși care-i însoțesc.

Poporul romîn înțelege bine importanța deosebită pe care o are această vizită și rezultatele convorbirilor care au avut loc.

Vizita voastră în Romînia, dragi tovarăși și prieteni, a fost scurtă. Dar sîntem încredințați că în cursul ei ați putut simți prietenia frățească pe care poporul nostru o are față de poporul iugoslav.

La baza prieteniei noastre stau străvechi tradiții istorice, avînd rădăcini încă în perioada formării celor două popoare ale noastre, înalta stimă pe care a cucerit-o în ochii poporului romîn eroicul popor iugoslav datorită luptei sale curajoase și pline de abnegație pentru libertate, împotriva cotropitorilor fasciști, în timpul celui de al doilea război mondial; dorința fermă a poporului nostru de a trăi în pace și prietenie cu toate popoarele și îndeosebi dorința sa fierbinte de a întări continuu legăturile de prietenie și colaborare cu popoarele care construiesc viața nouă, socialistă.

După scuturarea jugului fascist popoarele noastre au legat între ele o strînsă prietenie. Politica guvernelor noastre de restabilire a relațiilor prietenești între Romînia și Iugoslavia are aprobarea și sprijinul cald al popoarelor Romîniei și Iugoslaviei.

Sîntem convinși că declarația comună semnată astăzi de cele două guverne, cît și comunicatul cu privire la relațiile dintre Uniunea Comuniștilor din Iugoslavia și Partidul Muncitoresc Romîn vor fi primite cu adîncă satisfacție atît de poporul nostru cît și de popoarele iugoslave.

Dezvoltarea relațiilor de prietenie între Republica Populară Romînă și Republica Populară Federativă Iugoslavia, ca și dezvoltarea relațiilor dintre Iugoslavia și Uniunea Sovietică, dezvoltarea relațiilor dintre Republica Populară Federativă Iugoslavia și țara noastră constituie o prețioasă contribuție la întărirea păcii în această parte a Europei și la triumful politicii de coexistență pașnică, prietenie și colaborare între toate popoarele.

Desigur se vor găsi anumite cercuri în străinătate care-și vor exprima nemulțumirea față de înțelegerea la care s-a ajuns în cursul actualelor tratative în ce privește principalele probleme internaționale și relațiile de prietenie între popoarele noastre. Dar înțelegerea noastră nu poate nemulțumi decît pe dușmanii cauzei democratice revoluționare a popoarelor iugoslave și romîn, pe dușmanii socialismului, ai progresului, ai dezvoltării suverane și independente a țărilor noastre, dușmanii păcii între popoare.

In tratativele care au avut loc, cele două guverne ale noastre și-au exprimat hotărîrea de a dezvolta și întări mai departe relațiile de colaborare dintre Republica Populară Romînă și Republica Populară Federativă Iugoslavia într-un spirit de bună vecinătate și prietenie, pe baza principiilor suveranității, integrității teritoriale, egalității în drepturi, respectului reciproc și neamestecului în treburile interne.

In cadrul schimbului de vederi între reprezentanții Partidului Muncitoresc Romîn și Uniunea Comuniștilor din Iugoslavia cu prilejul vizitei delegației guvernamentale a Republicii Populare Federative Iugoslavia am ajuns la un acord deplin asupra necesității de a restabili și dezvolta contactele și colaborarea tovărășească între Uniunea Comuniștilor din Iugoslavia și Partidul Muncitoresc Romîn. Ținînd seama de rolul conducător al ambelor partide în construirea socialismului, această colaborare va avea o înrîurire binefăcătoare asupra întăririi relațiilor de prietenie între popoarele noastre. Odată cu aceasta, colaborarea tovărășească între partidele noastre va sluji cauzei întăririi socialismului, progresului și păcii în întreaga lume.

Tovarăși,

In ultimii ani în situația internațională s-au petrecut modificări profunde. Cea mai importantă între ele este transformarea socialismului într-un sistem mondial.

In condițiile existenței celor două sisteme — socialist și capitalist — se afirmă cu tot mai multă putere superioritatea socialismului asupra capitalismului, marea justețe a învățăturii marxist-leniniste, care arată întregii omeniri drumul progresului, drumul unui elan fără precedent al forțelor creatoare ale omului.

Clasa noastră muncitoare, oamenii muncii din Republica Populară Romînă sînt mîndri că, muncind sub conducerea partidului pentru ridicarea economiei și culturii în patria lor, ei contribuie la întărirea forțelor socialismului. Ne bucură succesele Uniunii Sovietice, ale Chinei populare, ale Iugoslaviei, ale tuturor țărilor prietene, care construiesc socialismul.

In același timp partidul și guvernul nostru traduc în viață în mod neabătut politica leninistă de coexistență pașnică cu toate țările, fără deosebire de orînduirea lor socială, ferm convinși că aceasta este singura cale de asigurare a unei păci durabile și a securității popoarelor.

Desigur nu putem ignora eforturile pe care le fac cercurile agresive de a întreține încordarea și neîncrederea între state, de a continua războiul rece, de a împiedica îmbunătățirea relațiilor și dezvoltarea legăturilor economice și culturale între diferite țări. Dar o asemenea politică este sortită eșecului, ea este dezaprobată și respinsă de tot mai multe state și de cercuri tot mai largi ale opiniei publice mondiale.

In ce privește cele două țări ale noastre, atît Romînia cît și Iugoslavia duc o politică activă de întărire a păcii, dezvoltare a relațiilor pașnice și prietenești între toate popoarele, înlăturare a tuturor piedicilor care stau în calea unei păci trainice și îndelungate dorită de întreaga omenire.

O deosebită atenție trebuie acordată în această direcție problemei dezarmării și interzicerii armelor de exterminare, precum și dezvoltării nestingherite a comerțului mondial și a schimburilor culturale între țări.

Stimați oaspeți,
dragă tovarășe Tito,

Vizita dv. în Republica Populară Romînă constituie o mare contribuție la cauza dezvoltării legăturilor de prietenie între țările noastre și a întăririi încrederii reciproce.

Urăm din toată inima poporului iugoslav, clasei sale muncitoare, Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia, guvernului Republicii Populare Federative Iugoslavia noi și mari succese în opera de dezvoltare economică a patriei lor, de ridicare continuă a nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii.

Trimitem salutul nostru frățesc popoarelor iugoslave. Poporul nostru le este prieten sincer și tovarăș de luptă în opera de întărire a socialismului și a păcii.

Trăiască prietenia de nezdruncinat între poporul romîn și popoarele Iugoslaviei!

Trăiască harnicul și talentatul popor iugoslav!

Trăiască guvernul Republicii Populare Federative Iugoslavia!

Trăiască Uniunea Comuniștilor din Iugoslavia și Comitetul său Central!

Trăiască pacea între popoare!

MITINGUL PRIETENIEI

In piața Victoriei, cetățenii Capitalei au manifestat pentru colaborarea frățească romîno-iugoslavă

Piața Victoriei — un ocean omenesc. Vîntul poartă freamătul mulțimii departe spre marile artere ale orașului. Oamenii vorbesc însuflețiți. Și deodată... Liniște.

Ora 17,50. Un șir de mașini se oprește în fața clădirii masive a Consiliului de Miniștri. Clipa de liniște a fost spulberată... Ovații nesfîrșite cutremură văzduhul. Ce miracol i-a transformat pe zecile de mii de oameni, tăcuți cu un moment înainte, în manifestanți zgomotoși, entuziaști?

Din primul automobil — un „Zis" decapotat — coboară tovarășii Iosip Broz-Tito și Gh. Gheorghiu-Dej. Din următoarele mașini descind ceilalți conducători romîni și iugoslavi. Tovarășii Iosip Broz Tito și Gh. Gheorghiu-Dej răspund ovațiilor iar apoi urcă scările de marmoră ale clădirii. Cîteva minute după aceasta la Palatul Consiliului de Miniștri are loc semnarea documentelor comune romîno-iugoslave.

In piață, crainicii posturilor de radio din mai multe capitale europene se pregătesc să-și înceapă transmisiunile. Operatorii cinematografici și fotoreporterii se străduiesc să ocupe o poziție cît mai bună în fața tribunei. Ziariștii schimbă între ei primele impresii. In jurul nostru se aud cuvinte în diferite limbi. Deodată cîțiva ziariști sosesc cu textul declarației comune. Stilourile aleargă pe hîrtie. Fragmente din declarație sînt traduse în grabă. Discuțiile au încetat. Nu este timp de pierdut. Fiecare își notează ceea ce consideră mai important. Unii ziariști străini se bucură, în vreme ce alții, puțini la număr, preferă să nu-și exteriorizeze sentimentele.

Ora 18. Oaspeții iugoslavi și conducătorii partidului și guvernului nostru urcă la tribună.

In tribună se află tovarășii: Iosip Broz-Tito, președintele R. P. F. Iugoslavia, Edvard Kardelj, vicepreședintele Vecei Executive Federative, Kocea Popovici, secretarul de stat pentru Afacerile Externe, Mialko Todorovici, membru al Vecei Executive Federative, Iakov Blajevici, președintele Vecei Executive a Republicii Populare Croația, și celelalte persoane ce îl însoțesc pe președintele Tito în vizita pe care o face în țara noastră, N. Vujanovici, ambasadorul R.P.F. Iugoslavia la București, precum și tovarășii: Gh. Gheorghiu-Dej, Chivu Stoica, Gh. Apostol, general de armată Emil Bodnăraș, P. Borilă, N. Ceaușescu, I. Chișinevschi, Miron Constantinescu, Al. Drăghici, Al. Moghioroș, D. Coliu, L. Răutu, general colonel L. Sălăjan, I. Cozma, J. Fazekaș, vicepreședinții Consiliului de Miniștri Al. Bîrlădeanu, S. Bughici și Gh. Hossu, Gr. Preoteasa, ministrul Afacerilor Externe, A. Bunaciu, secretarul Prezidiului Marii Adunări Naționale, acad. prof. dr. C. I. Parhon, acad. prof. Traian Săvulescu, N. Guină, ambasadorul R.P.R. în R.P.F. Iugoslavia, Fl. Dănălache, prim secretarul Comitetului orășenesc P.M.R. București, Anton Vlădoiu, președintele Comitetului Executiv al Sfatului Popular al Capitalei.

La miting au luat parte membri ai C.C. al P.M.R., miniștri, conducători ai instituțiilor centrale și ai organizațiilor obștești, ziariști romîni și străini.

Au fost prezenți șefii unor misiuni diplomatice acreditați la București.

Din nou se dezlănțuie entuziasmul mulțimii. Privim oamenii care umplu piața, pe cei care s-au cățărat pe acoperișul unei clădiri de pe calea Victoriei, privim în jurul nostru și avem vie imaginea simțămintelor frățești ale poporului nostru față de popoarele iugoslave care construiesc socialismul.

Incepe mitingul. Ascultăm cuvîntul strungarului Bișu Florea de la atelierele „Grivița Roșie" și al Suzanei Gîdea, prorector al Institutului Politehnic din București. Apoi aplauze îndelungate salută cuvîntarea tovarășului Gh Gheorghiu-Dej. Ovațiile subliniază pasajele din cuvîntare care se referă la prietenia trainică romîno-iugoslavă. Cuvîntarea tovarășului Tito este primită cu aclamații prelungite. Afirmarea categorică a năzuinței Iugoslaviei de a dezvolta colaborarea frățească cu țara noastră se bucură de o primire călduroasă, emoționantă.

...Lîngă tribună cîțiva ziariști străini își pun la punct articolele. Peste cîteva momente se vor repezi asupra telefoanelor. Doi ziariști occidentali au o altă preocupare: se fotografiază reciproc în fața tribunei.

Mitingul s-a încheiat. Conducătorii romîni și iugoslavi salută mulțimea. Piața — nesfîrșit ocean omenesc — vuiește de urale și aplauze. Zecile de mii de oameni încep să părăsească piața de-abia atunci cînd șirul de mașini se pierde în depărtare. Atunci, observăm cum pe o străduță din apropiere, la balconul unei case, cîteva persoane aplaudă iar cineva aruncă flori. Tovarășul Tito le face un semn prietenesc cu mîna...

Este aproape ora 19.

Patru ore mai tîrziu ne aflăm în Gara Băneasa scăldată în lumini. Mii de oameni, în ciuda orei înaintate, au venit să ureze drum bun oaspeților iugoslavi.

Pe peronul luminat de reflectoare președintele Tito și soția lui, membrii delegației iugoslave, și-au luat rămas bun de la conducătorii partidului și guvernului nostru. Tovarășul Tito a rostit o scurtă cuvîntare.

Trenul s-a pus în mișcare. De la fereastră, tovarășul Tito răspunde aclamațiilor.

La revedere, scumpi tovarăși!

EDGARD OBERST
MARCEL ZONIS

Cuvîntarea tovarășului Florea Bișu

Tovarăși,

Muncitorii din București ca și întregul popor romîn salută fierbinte și tovărășește delegația guvernamentală a Republicii Populare Federative Iugoslavia în frunte cu tovarășul Iosip Broz-Tito, oaspeți dragi, conducători ai popoarelor frățești din Iugoslavia.

Dragă tovarășe Tito,

Dragi oaspeți din Iugoslavia,

In cursul vizitei dv. ați putut să vă convingeți personal de dragostea și prietenia adevărată, caldă și frățească pe care o nutrește întregul nostru popor muncitor pentru eroicul popor iugoslav.

Ați putut vedea elanul cu care oamenii muncii din Patria noastră luptă pentru traducerea în viață a sarcinilor trasate de cel de-al II-lea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn.

In încheiere vorbitorul a spus:

Scumpe tovarășe Tito, scumpi oaspeți, vă rugăm ca la întoarcerea dv. în Iugoslavia să spuneți muncitorilor și tuturor oamenilor muncii că poporul nostru dorește din toată inima popoarelor Iugoslaviei, noi și noi succese în lupta lor pentru socialism.

Trăiască prietenia de nezdruncinat între poporul romîn și popoarele iugoslave!

Cuvîntarea tovarășei Suzana Gîdea

Dragi tovarăși,

Oamenii de știință și cultură din Capitală, împreună cu întregul popor muncitor, salută cu multă bucurie vizita în țara noastră a tovarășului Iosip Broz-Tito și a celorlalți membri ai delegației guvernamentale iugoslave. Această vizită este o contribuție prețioasă la dezvoltarea legăturilor multilaterale între Republica Populară Romînă și Republica Populară Federativă Iugoslavia.

In încheiere vorbitoarea a spus:

Poporul nostru salută cu satisfacție dezvoltarea prieteniei frățești dintre popoarele noastre care construiesc socialismul. Aceasta contribuie la întărirea forțelor păcii și socialismului, la dezvoltarea relațiilor de pace și prietenie între toate popoarele.

Trăiască poporul iugoslav și guvernul Republicii Populare Federative Iugoslavia!

Trăiască prietenia dintre poporul romîn și popoarele Iugoslaviei!

Cuvîntarea tovarășului Tito

Dragi tovarăși și tovarășe,
Cetățeni și cetățene,

Noi am venit la dv. la invitația Guvernului să facem schimb de păreri cu privire la diferite chestiuni care interesează ambele țări, să stăm de vorbă despre elementele care ne au despărțit pînă acum și care au pricinuit nu puține pagube popoarelor noastre, și care sînt absurde între țări care construiesc socialismul. Noi am venit la dv. să creăm o bază solidă pentru dezvoltarea relațiilor noastre prietenești.

S-a spus deja de mai multe ori și este cunoscut că între poporul Romîniei și popoarele Iugoslaviei nu au existat de-a lungul istoriei nici un fel de probleme mari, care ar putea împiedica aceste două țări să trăiască în prietenie. Mai mult, noi știm că în istoria noastră îndelungată, popoarele noastre au luptat deseori împreună pentru independența și existența lor națională.

Ce a contribuit la acest fapt că noi astăzi ne putem întîlni aici și sta de vorbă prietenește? A contribuit faptul că conducătorii dv. s-au arătat gata să pornească pe calea marcată de spiritul Declarației de la Belgrad. Dv. cunoașteți bine istoricul normalizării relațiilor noastre cu Uniunea Sovietică, care au căpătat deja astăzi un caracter multilateral, cordial și prietenesc. Actul istoric care a fost elaborat în comun la Belgrad a avut pînă acum o mare influență pozitivă, nu numai în relațiile între Uniunea Sovietică și Iugoslavia. Ea reprezintă de asemenea o bază solidă pentru restabilirea relațiilor de prietenie între Iugoslavia și alte țări, care în împrejurările conflictului de neconceput din anul 1948, au întrerupt relațiile cu țara noastră.

Pe noi ne-a adus aici dorința noastră ca, în spiritul principiilor noastre de colaborare între popoare, — nu numai între acelea care construiesc socialismul, ci și în sens internațional mai larg, — să contribuim la întărirea păcii în lume. Noi am fost întotdeauna pătrunși de convingerea că între țările care construiesc socialismul nu trebuie să existe niciodată ceva asemănător cu ceea ce s-a întîmplat în anul 1948. Astfel de relații care ne-au fost impuse nouă tuturora în acel an — au fost în general opera unui singur om cu concepții monstruoase în ceea ce privește relațiile între țările socialiste și dezvoltarea mai departe a socialismului în lume. Eu cred că dv. cu toții sînteți de acord cu mine că această perioadă grea de rupere a relațiilor între noi și dv., a lovit foarte greu popoarele noastre, deoarece ele, nu numai că nu au avut nici o vină în aceasta, dar n-au putut nici să conceapă cum de a fost posibil că, în urma marii tragedii și a luptei comune din cel de-al doilea război mondial, să se ajungă la un asemenea lucru.

Acum, cînd toate acestea sînt în urma noastră, noi am ajuns, împreună cu conducătorii dv. la un punct de vedere comun, ca tot ce a fost între noi să fie dat uitării și să pășim pe o cale nouă, pe calea colaborării prietenești între ambele noastre țări, ale căror popoare tind spre același scop — să-și construiască o viață mai bună și mai fericită, socialismul.

Pe ce trebuie să fie bazate relațiile noastre viitoare? Noi sîntem vecini, noi avem multe chestiuni comune care ne interesează deopotrivă. Dar, pentru ca relațiile noastre să se dezvolte just și în mod prietenesc, este necesară în primul rînd încrederea reciprocă, este necesar a înlătura permanent și cu răbdare, toate acele elemente care ar putea să tulbure relațiile noastre.

Tovarăși și tovarășe,

In acest scurt timp al vizitei în țara dv. noi ne-am convins că poporul Romîniei își construiește viitorul său mare și fericit cu multă sîrguință și perseverență și are succese frumoase. Și popoarele Iugoslaviei fac același lucru. Inseamnă că năzuințele și țelurile noastre sînt aceleași. Prin urmare, între noi este necesară o colaborare multilaterală, este necesară o reciprocă într-ajutorare morală, politică, culturală, materială, care ne va face posibil să învingem mai ușor greutățile în munca de construcție dusă în fiecare zi, a țărilor noastre. Noi, atît conducătorii țării dv., cît și conducătorii țării noastre, purtăm în fața poporului răspunderea uriașă de a lucra în concordanță cu năzuințele sale, de a asculta vocea sa, de a respecta cu strictețe principiile cuprinse în Declarația de la Belgrad, și care sînt cuprinse și în această Declarație pe care am elaborat-o aici împreună; și, se înțelege, ceea ce este cel mai important, de a ne călăuzi de ideile științifice ale marilor noștri învățători Marx, Engels și Lenin, aplicîndu-le în țările noastre după condițiile și posibilitățile specifice.

Tovarăși și tovarășe,

Poporul din Iugoslavia a primit cu mare satisfacție și aprobare știrea că noi vom vizita țara dv. deoarece, popoarele Iugoslaviei nutresc sentimente de prietenie față de poporul Romîniei și doresc ca această colaborare a noastră să fie multilaterală, ca realizările de ordin cultural și celelalte realizări obținute de-a lungul istoriei să fie transmise reciproc prin cunoașterea reciprocă, prin vizite și schimburi. Eu cred că acel vacuum care a existat pînă acum în relațiile noastre, trebuie să fie înlăturat în viitor printr-o colaborare sinceră pe toate tărîmurile — cultural, economic și politic — deoarece din acest fapt popoarele noastre vor avea mari foloase comune.

In timpul șederii noastre aici noi ne-am convins că și poporul Romîniei nutrește față de popoarele Iugoslaviei mari simpatii. Aceasta s-a exteriorizat în primirea deosebit de caldă și cordială pe care ne-a făcut-o poporul romîn la fiecare pas, oriunde ne-am întîlnit. După convingerea mea adîncă, și acest lucru reprezintă garanția că ceea ce am spus mai înainte va fi foarte ușor de realizat.

Se înțelege că noi am discutat cu conducătorii dvs., afară de problemele noastre reciproce, și despre problemele cu caracter internațional, fiindcă pe noi ne interesează foarte mult și trebuie să ne intereseze tot ceea ce se petrece în jurul nostru și în lume. Intre noi nu există nici un fel de deosebiri în problema menținerii păcii, deoarece aceasta este astăzi problema de căpetenie, care interesează toate popoarele lumii. Numai în pace popoarele se pot consacra creației lor și își pot construi o viață mai bună fără teamă că mîine le va fi totul nimicit.

Politica noastră, politică de colaborare cu toate țările, indiferent de sistemele sociale interne, are drept scop, nu numai să fie ferită omenirea de o nouă catastrofă, de un nou război, ci să fie lichidat de asemenea ceea ce se numește războiul rece, deoarece el reprezintă pericolul permanent de a se ajunge la un conflict armat. Războiul rece epuizează forțele materiale nu numai ale țărilor mari, ci în special ale țărilor mici, care din cauza cursei înarmărilor se tem pentru existența lor. Războiul rece stînjenește și zădărnicește colaborarea constructivă între popoarele din lume. El reprezintă elementul permanent de nesiguranță în lume și de aceea este necesar să se facă totul pentru lichidarea metodelor războiului rece.

Ce ar însemna astăzi pentru omenire un nou război mondial cu aplicarea unor asemenea mijloace îngrozitoare de ucidere ca cele tehnice moderne? El ar provoca nu numai distrugerea a tot ceea ce a creat mintea omenească, ci ar periclita omenirea. De aceea, cînd este vorba despre lupta pentru pace, aceasta nu poate fi numai o oarecare lozincă abstractă, ci este necesar să se lucreze în mod activ, în feluri diferite, ca pacea să fie într-adevăr asigurată. Pentru aceasta noi avem și Națiunile Unite, organizație creată după cel de al doilea război mondial și care a contribuit mult ca încordarea internațională să fie atenuată și să fie rezolvate multe probleme cu caracter internațional, dar, care, nu a avut totuși eficacitate deplină tocmai pentru că nu are încă un caracter universal. După cum am mai spus, această organizație trebuie să capete un caracter universal, prin primirea ca membri și a acelor țări ce sînt astăzi încă în afara ei. In privința păcii, deci, trebuie să lucrăm împreună cu perseverență, toți cei ce poartă în inimă aceeași năzuință — ca omenirea să fie salvată de un nou război.

Mai sînt azi în lume încă oameni care primesc asemenea vizite, cum a fost spre exemplu vizita noastră în Uniunea Sovietică și cum este cea de acum din Romînia, nu numai cu un mare scepticism, ci și cu neaprobare, atribuindu-le diferite tendințe și intenții, care nu au nici un fel de legătură cu ceea ce dorim noi să obținem. Dar pe noi nu trebuie să ne descurajeze această poziție a unor elemente din apus. Noi trebuie să mergem cu perseverență pe calea restabilirii colaborării cu toate popoarele și statele, pe principii de egalitate în drepturi și de neamestec în problemele interne. Pe noi nu ne poate opri în acest drum nici un fel de denaturare răuvoitoare a faptelor. Noi trebuie să ne preocupăm cum să asigurăm popoarelor noastre pacea, cum să facem ca colaborarea noastră cu alte popoare să fie de un folos reciproc cît mai mare. In asemenea imputări ca cele amintite, se înțelege, că este vorba de motive ideologice. Este clar că în țările capitaliste există oameni care nu iubesc socialismul. Noi însă considerăm că sistemul socialist este mai bun, deoarece oferă noi mari perspective, iar în practica zilnică, în procesul construirii, el își arată deplina sa valoare. In ceea ce privește sistemele interne din țările capitaliste, noi considerăm că aceasta este o chestiune a popoarelor acestor țări, care au dreptul să-și spună cuvîntul în ceea ce privește dezvoltarea socială din țările lor.

Tovarăși și tovarășe,
cetățeni și cetățene,

Am amintit ceva mai înainte că noi am semnat cu conducătorii dv. o Declarație comună a statelor noastre care se referă la relațiile și colaborarea între țările noastre. Dar trebuie să subliniez că fiecare declarație poate avea numai atunci deplină valoare dacă ea se aplică, dacă spiritul ei se traduce în viață. Eu cred, deoarece altfel nici nu poate fi, că această Declarație pe care am elaborat-o aici și care reflectează gîndurile și năzuințele poporului Romîniei și ale popoarelor Iugoslaviei, va avea prin aplicarea sa o influență mare și pozitivă asupra relațiilor noastre viitoare.

Consider că această vizită a noastră, deși de scurtă durată, deoarece nu ne-a fost posibil să rămînem mai mult timp aci, a dat rezultate frumoase.

Din acest loc aș vrea să mulțumesc încă odată poporului romîn și conducătorilor săi pentru primirea deosebit de caldă și cordială — și să-mi exprim urările pentru înflorirea continuă a Romîniei și pentru succesele viitoare în construirea ei.

Doresc poporului muncitor din Romînia mult succes în munca sa creatoare din viitor, spre binele patriei sale socialiste.

Trăiască prietenia între poporul Romîniei și popoarele Iugoslaviei!

Trăiască Republica Populară Romînă!

Trăiască Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn și guvernul Republicii Populare Romîne!

Trăiască pacea în întreaga lume!

RECEPȚIE

In seara de 26 iunie, președintele Republicii Federative Iugoslavia, Iosip Broz-Tito și Iovanka Broz au oferit în saloanele din str. C. Mille nr. 1 o recepție.

Au fost intonate imnurile de stat ale R.P.R. și R.P.F.I.

Recepția s-a desfășurat într-o atmosferă cordială.

(Agerpres)

Trainică — de nesdruncinat — fierbinte ca și strîngerea de mînă a tovarășilor Iosip Broz-Tito și Gh. Gheorghiu-Dej, așa este prietenia romîno-iugoslavă. Foto: E. CSIKOȘ

Plecarea din Capitală a oaspeților iugoslavi

La 26 iunie, președintele Republicii Populare Federative Iugoslavia Iosip Broz-Tito care a făcut o vizită oficială în țara noastră la invitația Prezidiului Marii Adunări Naționale și a Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Romîne, a părăsit Capitala, îndreptîndu-se spre patrie.

Gara Băneasa era pavoazată cu drapelele de stat ale R.P.F. Iugoslavia și Republicii Populare Romîne.

Președintele Tito și persoanele care-l însoțesc au fost conduși de tovarășii Gh. Gheorghiu-Dej, Chivu Stoica, acad. Mihail Sadoveanu, Gh. Apostol, general de armată Emil Bodnăraș, P. Borilă, N. Ceaușescu, I. Chișinevschi, Miron Constantinescu, Al. Drăghici, Al. Moghioroș, D. Coliu, L. Răutu, general colonel L. Sălăjan, I. Cozma, J. Fazekaș, vicepreședinții Consiliului de miniștri Al. Bîrlădeanu, S. Bughici și Gh. Hossu; M. Mujic, vicepreședinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale, Gr. Preoteasa, ministrul Afacerilor Externe, A. Bunaciu, secretarul Prezidiului Marii Adunări Naționale, acad. prof. dr. C. I. Parhon, membri ai C.C. al P.M.R., miniștri, conducători ai instituțiilor centrale și organizațiilor obștești.

La plecarea președintelui R.P.F. Iugoslavia au fost prezenți șefii misiunilor diplomatice acreditați la București.

Președintele Republicii Populare Federative Iugoslavia Iosip Broz-Tito, împreună cu președintele Consiliului de Miniștri al R.P.R., Chivu Stoica, trec în revistă compania de onoare.

Președintele Iosip Broz-Tito se apropie de microfon și rostește următoarea cuvîntare:

Tovarăși și tovarășe, dragi prieteni,

Noi părăsim frumoasa dv. țară cu impresii foarte adînci despre primirea prietenească și foarte cordială pe care ne-ați făcut-o. Ne pare rău că șederea noastră aici a fost de o așa scurtă durată, dar și în acest timp scurt noi am putut să ne convingem că în poporul romîn noi avem un prieten mare și că șederea noastră aici și convorbirile pe care le-am avut cu conducătorii dv. vor fi de un mare folos în relațiile noastre ulterioare.

In sfîrșit, aș vrea să amintesc aicea că atît mie cît și celorlalți dintre noi ne pare foarte rău că nu am avut ocazia să ne întîlnim cu președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale, dr. Petru Groza, despre care știm că este bolnav și căruia îi dorim însănătoșire grabnică.

Incă odată, din acest loc, adresez urările cele mai frumoase poporului muncitor din Romînia și îi urez mult succes în munca sa creatoare pentru un viitor mai fericit și mai bun.

Trăiască poporul romîn, prietenul nostru!

Trăiască prietenia dintre poporul romîn și popoarele Iugoslaviei!

La revedere prieteni și tovarăși!

Cuvintele președintelui Republicii Populare Federative Iugoslavia au fost acoperite de puternice aplauze.

Un grup de tineri înconjoară cu dragoste pe oaspeți și le înmînează flori.

Președintele Iosip Broz Tito și celelalte persoane oficiale iugoslave își iau rămas bun de la conducătorii partidului și guvernului și de la membrii corpului diplomatic prezenți.

Luîndu-și rămas bun de la tovarășul Gh. Gheorghiu Dej, tovarășul Iosip Broz-Tito i-a urat multă fericire și succes în activitatea ce o desfășoară.

Iosip Broz Tito și persoanele care-l însoțesc se îndreaptă spre trenul special. Impreună cu oaspeții iugoslavi au plecat tovarășii P. Borilă, M. Mujic, St. Cleja, N. Guină, ambasadorul R.P.R. în R.P.F. Iugoslavia și șeful protocolului Ministerului Afacerilor Externe, Caius Franțescu, precum și N. Vujanovici, ambasadorul R.P.F. Iugoslavia la București, locotenent colonel Milan Minici, atașatul militar al R.P.F. Iugoslavia la București care însoțesc pe oaspeți pînă la granița romîno iugoslavă.

De la fereastra vagonului, președintele Iosip Broz-Tito a mulțumit încă odată conducătorilor partidului și guvernului pentru primirea deosebit de călduroasă pe care delegația iugoslavă nu o va uita și a urat noi succese poporului romîn.

La ora 23.15 trenul se pune în mișcare. Oaspeții răspund prietenește la salutul călduros al celor ce i-au condus.

(Agerpres)

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii". Tel. 7.60.10. Secția scrisori, Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".

Un strălucit sol al Indiei în mijlocul nostru

„Prietenia este o plantă care trebuie îngrijită..."

Cuvintele ministrului Indiei în R.P.R., transmise la posturile de radio, le-am reținut în mod deosebit. Mă aflam pe aeroportul Băneasa în așteptarea avionului în care călătorea vicepreședintele Indiei, dl. S. Radhakrishnan și gîndurile mă purtau la planta gingașă și minunată care este prietenia. Sute de locuitori veniseră pe aeroport. Priveau pancardele în hindu. Literele păreau curioase, de neînțeles. Desigur, lozincile în romînește, aflate alături, dezlegau aparentele enigme. Dar nu despre aceasta este vorba în primul rînd, ci despre faptul că India a încetat să mai fie pentru noi o țară a necunoscutului. Depărtările nu au împiedicat relații mereu mai trainice. Insăși vizita dl. Radhakrishnan este o dovadă.

Gîndurile mi-au fost întrerupte de animația de pe aeroport. In preajmă se afla un numeros grup de ziariști străini. Ziaristul brazilian Ariovaldo Magalneas Matos, un bărbat slăbuț, cu mustăcioară, discuta cu un ziarist romîn. Pare-mi-se corespondentul agenției americane „Associated Press" se întreținea cu o ziaristă suedeză. Intr-un alt grup se aflau mai mulți corespondenți sovietici, germani și romîni. Incep să sosească numeroase personalități oficiale.

In zare se vede lucind un avion. Acesta o fi? Cîteva minute mai tîrziu primim un răspuns afirmativ la întrebare. Avionul aterizează lin. Ministrul Indiei în R.P.R., dl. Rajeshwar Dayal, se urcă pe scara mobilă așezată în mare viteză. Un minut după aceea în ușa avionului își face apariția distinsul nostru oaspete, dr. S. Radhakrishnan, vice-președintele Republicii India, un bărbat cu părul alb, îmbrăcat după

Sosirea în Capitală a vicepreședintelui Republicii India, Radhakrishnan

tradiția, plină de modestie, a patriei sale.

Dl. Radhakrishnan, însoțit de N. Magheru, ministrul R.P.R. în India, coboară încet scara. El este întîmpinat de acad. M. Sadoveanu, vicepreședinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale, Chivu Stoica, președintele Consiliului de Miniștri, Miron Constantinescu, prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Al. Bîrlădeanu, S. Bughici, Gh. Hossu, vicepreședinți ai Consiliului de Miniștri, M. Mujic, vicepreședinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale; acad. prof. dr. C. I. Parhon, acad. prof. Tr. Săvulescu, A. Bunaciu, secretarul Prezidiului Marii Adunări Naționale; Constanța Crăciun, I. Dumitru, ing. M. Florescu, acad. I. Murgulescu, ing. Gherasim Popa, Marcel Popescu, Gh. D. Safer, miniștri; M. Macavei, președintele de onoare al I.R.R.C.S., T. Rudenco, locțiitor al ministrului Afacerilor Externe, conducători ai instituțiilor centrale, ai organizațiilor obștești, academicieni, profesori universitari, oameni de știință, artă și cultură, generali și ofițeri superiori ai forțelor noastre armate, reprezentanți ai presei romîne și străine, numeroși locuitori ai Bucureștiului.

La sosire au fost prezenți ministrul Indiei la București, dl. Rajeshwar Dayal, precum și șefii misiunilor diplomatice acreditați la București: ambasadorii R.P.D. Coreene — Den Em; R.D. Germane — W. Eggerath; R.P. Ungare — L. Pataki; R.P. Bulgaria — S. Pavlov; R. Cehoslovace — J. Sedivy; R.P. Albania — M. Lako; R.P. Polone — J. Izydorczyk; miniștrii Danemarcei — Rolf Kiaer; Franței — Pierre Francfort; Marii Britanii — D. F. Mac Dermot; Italiei — Francesco Lo Faro; Egiptului — Hussein Chawki; Andre Parodi, însărcinatul cu afaceri al Elveției; însărcinații cu afaceri ad-interim ai Argentinei — J. Medoro Delfino; Finlandei — Matti Pyykkö; Turciei — Mustafa Kayagil; Israelului — Yehuda Gideon; R.P. Chineze — Cen Ke; Statelor Unite ale Americii — H. Bartlett Wells; Uniunii Sovietice — V. F. Nikolaev; Albert Willot, însărcinat cu afaceri curente al Belgiei; Milutin Popovici, prim secretar al Ambasadei R.P.F. Iugoslavia.

Festivitatea se desfășoară simplu dar cu o simplitate ce subliniază atmosfera solemnă. Oaspetele trece în revistă compania de onoare după care are de făcut față unui veritabil asalt: un cîrd de pionieri cu buchete de flori. Brațele d-lui Radhakrishnan sînt pline și mereu alte buchete îi sînt oferite. Zîmbește blînd, puțin încurcat. Doi diplomați indieni aflați în preajmă îi vin în ajutor...

Ii privesc pe cei doi mari cărturari apropiindu-se de microfoane. Unul este un filozof de seamă, celălalt un mare scriitor contemporan. Sarvapalli Radhakrishnan și Mihail Sadoveanu sînt nume cu care popoarele lor se mîndresc. Mihail Sadoveanu salută pe oaspete iar acesta răspunde în cuvinte calde. Strîngerea lor de mînă capătă, aș spune, o valoare simbolică.

Dl. Radhakrishnan se apropie de șirurile de locuitori aflați pe aeroport și care-l aclamă. Răspunde saluturilor prietenești. Se aud lozinci în cinstea poporului indian și a legăturilor cordiale romîno-indiene.

Oaspetele însoțit de conducători ai statului nostru părăsește aeroportul. Curînd un șir nesfîrșit de mașini străbate șoseaua.

Imi reamintesc de planta minunată a prieteniei. Grădinari pricepuți o îngrijesc...

M. RAMURA

Salutul acad. Mihail Sadoveanu

Mult stimate Domnule Vicepreședinte

Sînt extrem de bucuros ca în numele Prezidiului Marii Adunări Naționale și al Guvernului Republicii Populare Romîne, în numele poporului romîn, să salut cu toată căldura sosirea dv. pe pămîntul țării noastre și să vă urez: Bun venit.

Noi salutăm în persoana dv. pe reprezentantul marelui și talentatului popor al Indiei, care aduce contribuția sa valoroasă la efortul comun al popoarelor pentru menținerea și întărirea păcii în lume.

Poporul romîn este hotărît să nu cruțe nici un efort și să-și aducă necontenit aportul său pentru îmbunătățirea continuă a relațiilor internaționale, pentru colaborarea constructivă între toate statele, indiferent de orînduirea lor socială, pentru întărirea păcii în lume.

Sîntem ferm convinși că vizita dv. — reprezentant de frunte al marii Republici India — va constitui un bun prilej de a ne cunoaște mai bine unii pe alții și va contribui la lărgirea colaborării multilaterale dintre țările noastre și la adîncirea și dezvoltarea pe mai departe a prieteniei sincere dintre popoarele noastre.

Acestea sînt gîndurile și sentimentele cu care vă întîmpină întreg poporul romîn.

Trăiască marele popor al Indiei!

Trăiască și înflorească prietenia dintre poporul indian și poporul romîn!

Trăiască prietenia între popoare și pacea în lumea întreagă!

Cuvîntul vicepreședintelui Indiei

Domnule Președinte,
Prieteni,

Vă mulțumesc pentru frumoasele dv. cuvinte despre mine și țara mea. Sînt recunoscător pentru ocazia ce mi se dă de a vizita Republica Romînă. De fapt chiar și numele țării dv. evocă vechimea existenței sale. După ce ați trecut prin multe frămîntări, ați construit o republică independentă. Noi cunoaștem productivitatea agriculturii dv. și progresul industriei dv. La noi în țară, căutăm să facem exact la fel în ce privește economia noastră internă. Cuvintele dv. despre pacea în lume își găsesc ecou în inimile noastre.

Globul pămîntesc „devine mai mic", ceea ce face ca sfera noastră de înțelegere să se lărgească. Cel mai bun mod de înțelegere îl constituie vizitele personale și contactele culturale. Sper că vizita mea în țara dv. va contribui într-o anume măsură la întărirea legăturilor de prietenie între țările noastre. Noi avem acum legături diplomatice și de comerț și sper ca acestea să netezească calea spre o mai strînsă prietenie între popoarele noastre.

Doresc ca din partea guvernului și poporului nostru să transmit salutări prietenești Prezidiului Marii Adunări Naționale, Consiliului de Miniștri și poporului Republicii Romîne.

Trăiască prietenia romîno-indiană!

Oaspetele indian la Prezidiul Marii Adunări Naționale

Marți după amiază dl. S. Radhakrishnan, vicepreședintele Republicii India, a făcut o vizită la Prezidiul Marii Adunări Naționale a R.P.R. Dl. S. Radhakrishnan a sosit însoțit de Rajeshwar Dayal, ministrul Republicii India la București, Poonen Lukose, prim secretar de Ambasadă precum și de Mihai Magheru, ministrul R.P.R. în Republica India.

Inaltul oaspete, împreună cu persoanele care-l însoțeau a fost primit de acad. M. Sadoveanu și M. Mujic, vicepreședinții Prezidiului Marii Adunări Naționale a R.P.R., A. Bunaciu, secretarul Prezidiului Marii Adunări Naționale, Iordache Grama, C. Paraschivescu-Bălăceanu, Șt. Țone și prof. univ. N. Sălăgeanu, membri în Prezidiul Marii Adunări Naționale, T. Rudenco, locțiitor al ministrului Afacerilor Externe.

In cursul convorbirii care a avut loc, vicepreședintele Republicii India s-a informat despre dezvoltarea culturală a țării noastre, subliniind că în această privință, între popoarele romîn și indian există legături străvechi. Oaspetele s-a interesat de realizările economiei noastre naționale și îndeosebi de industria petrolului, în domeniul căreia s-au și stabilit acorduri între R.P.R. și Republica India. De asemenea, dl. S. Radhakrishnan a discutat cu cei de față despre creșterea cadrelor de tehnicieni pentru industria noastră, despre modul de funcționare a Marii Adunări Naționale a R.P.R. și altele. D-sa a vorbit la rîndul său despre problemele agriculturii și industriei Republicii India.

Vizita s-a desfășurat într-o atmosferă cordială.

Excelenței Sale
Domnului
GAMAL ABDEL NASSER
Președintele Republicii Egipt

Cairo

Excelență,

Sîntem bucuroși să salutăm alegerea Dv. ca președinte al Republicii precum și aprobarea de către întregul popor a noii Constituții a Egiptului.

Ne exprimăm convingerea că sub conducerea Dv., harnicul și talentatul popor egiptean va continua să obțină realizări remarcabile în opera de construire a vieții sale noi și prospere, și-și va aduce și pe mai departe contribuția sa activă la cauza consolidării păcii și a prieteniei între popoare.

Animați de cele mai frumoase sentimente, vă transmitem, Domnule Președinte, urări sincere de sănătate, viață lungă și deplin succes în noua și înalta Dv. funcție.

Președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne
Dr. PETRU GROZA

Președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Romîne
CHIVU STOICA

Oaspeți de peste hotare la Congresul U.T.M.

La invitația C.C. al U.T.M. marți după amiază a sosit în Capitală Brunno Bernini, președintele Federației Mondiale a Tineretului Democrat care va participa la lucrările celui de al 2-lea Congres al U.T.M.

★

Marți dimineața, a sosit în Capitală o delegație a tineretului iugoslav, care la invitația C.C. al U.T.M., va participa la lucrările celui de al II-lea Congres al U.T.M. Din delegație fac parte: Budeslav V. Soskici, membru în Prezidiul C. C. al Tineretului Popular Iugoslav și Kosara Pavlovici.

Delegația tineretului bulgar este formată din Dimitr Raikov Dimitrov, secretar al C.C. al Uniunii Tineretului Popular al lui Dimitrov și Gheorghi Ivanov Kristov, prim secretar al Comitetului regional Russe al Uniunii Tineretului Popular al lui Dimitrov.

După amiază au sosit la aeroportul Băneasa delegații din Germania, Brazilia, Norvegia. Delegația Uniunii Tineretului Liber German (F.D.J.) este condusă de Heinz Ploger, secretar al Consiliului Central al Tineretului Liber German. Tineretul Comunist din Brazilia va fi reprezentat de Mauricio Leite Junqueira. Din delegația norvegiană fac parte Gunnar Raynwald Brostigen, membru în C.C. al Uniunii Tineretului Comunist din Norvegia și Olse Jan Monrad, activist al Uniunii Tineretului Comunist din Norvegia.

Seara, au sosit în Capitală delegațiile tinerilor din R. Cehoslovacă, R. P. Polonă, R. P. Ungară. Delegația tineretului Cehoslovac este formată din Vladimir Vedra, secretar al C.C. al Uniunii Tineretului Cehoslovac și Maria Zibritova, membru în Biroul C.C. al Uniunii Tineretului Cehoslovac din Slovacia. Din delegația tineretului polonez fac parte Janina Balcerzak, secretar al C.C. al Uniunii Tineretului Polonez și Czestaw Limont, șef adjunct al secției internaționale a Uniunii Tineretului Polonez. Delegația tineretului din R.P. Ungară este condusă de Ianos Szekalyi, prim secretar al C.C. al U.T.M. din Ungaria.

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

Acum cînd ai terminat de citit acest număr al ziarului nostru, dragă tinere, am vrea să-ți vorbim ceva despre modeștii și anonimii lucrători, acei care în ceasurile cînd orașul doarme scot ziarul nostru. Despre ei nu prea s-au scris cîntece sau versuri, cronicarii zilelor nu le-au desvăluit îndeajuns munca, frămîntările, bucuriile. Și iată că, modest, ei ne-au oferit astăzi un dar emoționant: *ZIARUL pe care l-ai citit este realizat din economiile zilnice pe care acești neștiuți robotitori de noapte din cetatea luminii le-au strîns cu chibzuință, metru cu metru de hîrtie pînă cînd acești metri au devenit fluvii nesfîrșite de hîrtie.*

In măreţul palat alb pe care fiecare dintre voi l-a admirat cu mîndrie, se găsește marea sală a rotativelor. Aci, la rolele unde se tipărește ziarul nostru lucrează în schimbul de noapte două brigăzi utemiste. Brigada întîia o conduce Ion Burtan, iar cealaltă Grigore Enache, amîndoi mașiniști. Prieteni buni, lucrînd la doi pași unul de altul, ei sînt într-o aprigă întrecere pentru economii și calitate. Prietenia lor nu a suferit de pe urma acestei întreceri, dimpotrivă, căci astăzi cei doi tineri și-au strîns mîinile și punînd laolaltă economiile lor de hîrtie din două luni, au reușit să tipărească ziarul fără ca din magazie să se scoată cota planificată pentru ziarul de azi. Este un lucru ce le face cinste lor, ca și celorlalți: Ionescu Ion, Aurelia Ianculescu și alții.

Pentru munca lor modestă dar perseverentă, cititorii și redactorii le mulțumesc.

REVEDERE CU MHAT-UL

Ileana Predescu

Au trecut cîțiva ani de cînd, cu inima bătîndu-mi de emoție, așteptam ridicarea cortinei cu pescărușul alb, care avea să-mi dezvăluie atîtea „taine" ale artei actoricești.

Vedeam atunci primul spectacol la Teatrul Academic de Artă din Moscova. MHAT-ul, teatrul despre care am citit atîtea, teatrul în care marele regizor sovietic C. S. Stanislavski a lucrat ani de zile împreună cu V. I. Nemirovici-Dancenko, teatrul unde s-au jucat pentru prima oară piesele lui Cehov și Gorki, teatrul unde s-a plămădit și s-a concretizat metoda realismului socialist în arta dramatică.

Cînd m-am întors acasă am povestit colegilor mei, dornici de a cunoaște realizările acestui teatru, impresiile mele și am căutat să le redau atmosfera de înaltă artă care se răsfrînge din fiecare spectacol văzut pe scena MHAT-ului. Le-am povestit despre pasiunea cu care toți actorii acestui teatru se dăruiesc personajului.

Am povestit despre Stepanova, Tarasova, Elanskaia, Gribov, Livanov, despre toți. Dar cum să pot povesti tot ceea ce am văzut? De fiecare dată simțeam o amărăciune că nu pot reda în cuvinte viața intensă de pe scena MHAT-ului și spuneam: „Trebuie să vedeți și voi, trebuie neapărat. Măcar un spectacol".

Și iată că s-a răspîndit vestea: „Vine MHAT-ul la București! Vine MHAT-ul!"

Nu știu totuși a cui este mai mare emoția: a celor care vor vedea pentru prima dată pe acești actori mult așteptați, sau a celor care așteaptă să-l revadă?

Din clipa cînd am văzut ultimul spectacol la Moscova aștept cu nerăbdare să revăd actorii care mi-au dat atîtea bucurii și cărora le mulțumesc pentru tot ce m-au învățat.

Este adevărat că teatrul a existat și există la noi în țară fără să fi văzut MHAT-ul, că noi avem mari personalități artistice care stau cu cinste alături de actorii MHAT-ului, personalități de la care noi, tinerii am învățat și avem ce învăța. Dar de cîte ori, alături de un mare actor, care își trăiește cu intensitate rolul, nu vezi în scenă un actor, de cele mai multe ori tînăr, care are de spus numai cîteva replici, sau are un rol fără cuvinte, — uitîndu-se în sală, sau rîzînd atunci cînd nu trebuie, actor pe care îl simți că nu participă la viața din scenă, că nu crede în ceea ce face!

Să crezi în ceea ce faci, să înțelegi rostul tău în scenă, răspunderea pe care o ai, indiferent de rolul pe care îl joci, să uiți de propria ta ființă, să nu existe nici o altă preocupare decît aceea pentru personaj, cît timp ești în scenă — iată cîte ceva din ceea ce avem noi, tinerii, de învățat în primul rînd de la actorii MHAT-ului.

Iată deci, cum pornind de la aceste mici amănunte și ajungînd pînă la realizările complicate din rolurile mai mari, se creează viața în scenă, viața adevărată care comunică spectatorilor înaltele sensuri ale operelor lui Tolstoi, Cehov, Gogol.

Eu mă bucur că voi revedea aceste spectacole, că voi putea pătrunde mai adînc în tainele acestor neîntrecuți actori. Și alături de mine se bucură toți actorii tineri și vîrstnici, toți iubitorii de teatru din țara noastră. Sînt sigură de asta.

De peste HOTARE

Vizita făcută lui K.E. Voroșilov și N.A. Bulganin de Șahinșahul Iranului

MOSCOVA 26 (Agerpres). — TASS transmite: La 26 iunie majestatea Sa Șahinșahul Iranului, Mohammed Reza Pehlevi, a făcut o vizită lui K. E. Voroșilov, președintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S..

★

MOSCOVA 26 (Agerpres). — TASS transmite: La 26 iunie, Majestatea Sa Șahinșahul Iranului, Mohammed Reza Pehlevi, a făcut o vizită lui N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S.

Majestatea Sa a fost însoțit de dl. A. G. Masud-Ansari, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Iranului în U.R.S.S., de generalul de corp de armată Iazdan-Panah, aghiotantul Majestății Sale, și Mohsen Karagozlu, marele maestru de ceremonii al Curții șahului.

D. T. Șepilov a sosit în Liban

BEIRUT 26 (Agerpres). — TASS transmite: La 25 iunie, ora 18, (ora locală) D. T. Șepilov ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S., și persoanele care îl însoțesc, au sosit la Beirut.

La aerodromul, din Beirut D. T. Șepilov a fost întîmpinat de Selim Lahud, ministrul Afacerilor Externe al Libanului și de alte personalități oficiale.

De la aerodrom, D. T. Șepilov însoțit de Selim Lahud s-a îndreptat spre palatul prezidențial unde a semnat în cartea oaspeților de onoare.

Inainte de a pleca de pe aerodrom, D. T. Șepilov a făcut următoarea declarație reprezentanților presei:

„Pășind pe pămîntul Libanului prieten, sînt bucuros să transmit în numele poporului sovietic și al guvernului Uniunii Sovietice un salut călduros și cele mai bune urări guvernului Republicii Liban și întregului popor libanez. Intre popoarele noastre există de mult o prietenie care nu a fost cu nimic umbrită. Poporul sovietic a urmărit întotdeauna cu deplină înțelegere și simpatie lupta dreaptă a poporului libanez pentru libertatea și independența sa. Uniunea Sovietică dă o înaltă prețuire meritelor poporului libanez în întărirea păcii, în lupta comună a țărilor Orientului Arab împotriva pactului agresiv de la Bagdad, care aduce popoarelor un nou jug colonial. Atribuim o mare însemnătate dezvoltării relațiilor de prietenie cu Libanul și ne bucură posibilitatea stabilirii unui contact personal cu conducătorii acestei țări.

Sîntem convinși că stabilirea acestui contact precum și lărgirea legăturilor economice și culturale între țările noastre vor contribui la lărgirea și întărirea continuă a prieteniei sovieto-libaneze și vor constitui o nouă contribuție la cauza păcii și colaborării internaționale".

Impresia deosebită produsă asupra delegațiilor militare străine de parada aviatică de la Tușino

Din paginile PRESEI STRĂINE

Parada aeriană care a avut loc duminică pe aerodromul Tușino din Moscova a produs o impresie deosebită asupra delegațiilor militare străine invitate să asiste la această demonstrație a înaltului nivel al tehnicii aviatice și al măiestriei piloților sovietici. Corespondenții de presă americani subliniază în special două aspecte în relatările lor referitoare la această paradă. Ei relevă admirația cu care au privit specialiștii străini ultimele realizări sovietice în domeniul aviației și în același timp arată că prezența unor reprezentanți ai aviației militare a țărilor occidentale și mai cu seamă a Statelor Unite la sărbătorirea Zilei forțelor aeriene ale U.R.S.S. este de natură să ducă la instaurarea unui climat de încredere reciprocă.

„Călătoria merita osteneala" — această scurtă declarație a generalului Twining, șeful statului major al forțelor aeriene americane, după marele miting aviatic de la Tușino este în aceeași notă cu declarația mai explicită a mareșalului Chapman, șef adjunct al statului major al aviației britanice, care a afirmat: **„Este o realizare excepțională în ceea ce privește organizarea și punerea la punct. Ceea ce ne-au arătat astăzi sovieticii corespunde nivelului la care ne așteptam".** Mareșalul Chapman a adăugat că a fost deosebit de impresionat de noile avioane de vînătoare supersonice.

Agenția United Press a transmis după paradă o corespondență trimisă de o persoană foarte calificată. Este vorba de generalul Phillips, care însoțește pe generalul Twining în vizita sa la Moscova. Iată părerea generalului Phillips despre parada de la Tușino: **„Această demonstrație a fost mai bună decît orice demonstrație aviatică care a avut loc vreodată în Statele Unite. Intreaga demonstrație a durat două ore și douăzeci de minute, constituind un omagiu adus iscusinței cu care este organizată aviația sovietică, deoarece nimic nu este mai greu decît să coordonezi operații aviatice complicate".** Pe generalul Phillips l-au impresionat în mod deosebit cele 74 de avioane sovietice care au zburat în formație alcătuind cuvintele „Slavă P.C.U.S.".

Agenția France Presse relatează că după părerea specialiștilor occidentali **„nivelul tehnic al avioanelor prezentate este cel puțin egal cu nivelul ultimelor creații occidentale".** Un alt comentator al Agenției United Press remarcă cu amărăciune: **„La o oră după sosirea lui Twining la Moscova a venit pe bordul unui avion de pasageri cu reacție șeful statului major al aviației engleze. Șeful aviației franceze a sosit tot într-un avion cu reacție. Pe aeroport se aflau două avioane sovietice de transport cu reacție. Statele Unite s-au dovedit astfel a fi ultima din marile puteri în ceea ce privește construcția de avioane de transport cu reacție. Avioanele noastre de transport cu reacție nu vor fi terminate decît în 1958".**

Declarația făcută de generalul Twining după vizitarea unei baze aeriene sovietice situată în preajma Moscovei poate fi privită ca o concluzie la toate cele de mai sus. **„Calitatea materialului sovietic care ne-a fost prezentat — a spus el — mi se pare foarte bună în comparație cu a noastră".**

Este important de asemenea un alt aspect al reacțiilor americane, scos în evidență de agenția United Press. **„Nu sînt decît cîțiva ani — remarcă agenția — de cînd nouă din zece americani ar fi considerat mai probabil ca bombardiere americane să opereze deasupra Moscovei în cadrul unei misiuni ostile, decît ca șeful statului major al aviației americane să sosească la Moscova într-o vizită de prietenie pentru a asista la demonstrațiile aviației sovietice și pentru a inspecta instalațiile și utilajul acestei aviații".** Corespondentul agenției informează că **„după vizita de prietenie a șefului statului major al aviației americane urmează să se adreseze o invitație ofițerilor superiori din aviația sovietică pentru a vizita S.U.A. și a inspecta instalațiile și utilajul aviației noastre".**

Este semnificativ că comentariul agenției americane United Press se încheie prin citarea următoarei fraze aparținînd unui comentator al postului de radio Moscova: **„Să sperăm că întîlnirea de la Moscova dintre ofițerii americani și sovietici va contribui la îmbunătățirea și pe viitor a relațiilor americano-sovietice și la o îmbunătățire generală a climatului internațional".**

Rezultatele alegerilor legislative din Islanda

REYKJAVIK 26 (Agerpres). — Agenția France Presse transmite rezultatele alegerilor legislative care au avut loc la 24 iunie în Islanda.

Potrivit acestor rezultate în noul Althing (parlament) repartizarea mandatelor este următoarea:

Partidul independenței (conservator) 19 mandate față de 21 în vechiul Althing;

Partidul progresist agrarian — 17 mandate față de 16 în vechiul Althing; partidul social-democrat — 8 mandate față de 6; blocul „Uniunea populară", format din partidul unității socialiste și social-democrații de stînga — 8 mandate (acest bloc nu exista în vechiul Althing, dar partidul unității socialiste deținea 7 mandate); partidul apărării națiunii — nici un mandat față de 2.

Recentele alegeri legislative din Islanda au o importanță care depășește cu mult alegerile din trecut, întrucît de data aceasta se hotărăște nu numai componența noului guvern, ci și problema rămînerii trupelor americane în Islanda.

Dintre toate partidele islandeze singurul care se pronunță pentru menținerea trupelor americane în Islanda este partidul independent al primului ministru Thors, care deținea majoritatea mandatelor (21 din 52) în vechiul Althing. Partidul progresist agrarian și partidul social-democrat, care au făcut front comun în alegeri, cer rămînerea Islandei în N.A.T.O. dar retragerea trupelor americane de pe teritoriul țării. Blocul „Uniunea populară", format din partidul unității socialiste și social-democrații de stînga, cere retragerea Islandei din N.A.T.O. și retragerea trupelor americane de pe teritoriul țării.

„O scrisoare pierdută" prezentată în Argentina

BUENOS AIRES 26 (Agerpres) — Recent, teatrul „La Mascara" din Buenos Aires a prezentat în premieră piesa „O scrisoare pierdută" de Ion Luca Caragiale, pusă în scenă de directorul teatrului, Ricardo Passano. Au asistat la spectacol scriitori, artiști, cronicari teatrali, gazetari și membri ai Legației R.P.R.

Piesa s-a bucurat de un deosebit succes.

Noutăți DESPRE TINERETUL LUMII

✻

La ei acasă, în Cipru, elevii nu pot pătrunde în incinta școlii. Aceasta pentru că prin forța armelor, colonialiștii englezi au pus stăpînire pe centrele de învățămînt de pe insulă. Ei se tem că strîns unit, tineretul studios îi va putea „deranja" cu mai mult curaj, manifestîndu-și ostilitatea față de ocupanți.

In fotografie: Inaintea liceului din Famagusta, soldați ai regimentului Gărzii regale din Leicestershire în funcțiune.

✻

NASSER VA PLECA LA 12 IULIE ÎN IUGOSLAVIA

CAIRO 26 (Agerpres).— După cum anunță agențiile de presă, președintele Republicii Egipt, Gamal Abdel Nasser, va pleca la 12 iulie în Iugoslavia, unde va duce tratative cu președintele Tito și cu primul ministru al Indiei, Nehru.

Din Iugoslavia președintele Nasser și primul ministru al Indiei, Nehru, se vor întoarce împreună la Cairo la 19 iulie.

Al III-lea Congres unional al matematicienilor sovietici

MOSCOVA 26 (Agerpres). — TASS transmite: La 25 iunie în aula Universității de stat „M. V. Lomonosov" din Moscova s-a deschis cel de al III-lea Congres unional al matematicienilor. La congres participă aproximativ 2000 de oameni de știință din Moscova și din alte orașe ale Uniunii Sovietice, precum și numeroși invitați — matematicieni cu renume din diferite țări ale lumii.

Congresul a fost deschis de acad. I. M. Vinogradov.

Congresul a fost salutat cu căldură de oameni de știință care lucrează în institutele de cercetări și în instituțiile de învățămînt superior din Anglia, Franța, S.U.A., Ungaria, Bulgaria, Romînia, Italia, China și numeroase alte țări.

Din partea R.P.R. Congresul a fost salutat de acad. prof. Moisil.

Participanții la Congres au ascultat cu o deosebită atenție raportul „Unele probleme ale teoriei analitice a numerelor" prezentat de acad. I. M. Vinogradov.

Congresul își continuă lucrările. In cadrul Congresului vor funcționa 13 secții. Vor fi prezentate aproximativ 800 de referate și comunicări.

În 24 de ore

VARȘOVIA. — In urma invitației guvernului Republicii Populare Polone, mareșalul Kim Ir Sen, președintele Cabinetului de Miniștri al Republicii Populare Democrate Coreene, și persoanele care îl însoțesc, vor sosi la 2 iulie în R. P. Polonă într-o vizită oficială.

MOSCOVA. — Avînd în vedere meritele excepționale ale tovarășului I. A. Lihaciov în crearea uzinei de automobile din Moscova, al cărei director a fost aproape un sfert de veac, și în dezvoltarea industriei naționale de automobile, C.C. al P.C.U.S. și Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. hotărăsc:

1. — Uzina de automobile „Stalin" din Moscova va căpăta numele lui Ivan Alexeevici Lihaciov și se va numi de acum înainte uzina de automobile „I. A. Lihaciov" din Moscova.

2. — La uzina de automobile „I. A. Lihaciov" din Moscova se va ridica un bust lui Ivan Alexeevici Lihaciov.

BERLIN. — La Berlin și-a încheiat lucrările conferința institutelor de documentație tehnică din Cehoslovacia, R. D. Germană, Polonia, Romînia și Ungaria, care a durat cinci zile. In cadrul conferinței au fost elaborate acorduri cu privire la schimbul reciproc de experiență, de informații privind probleme organizatorice de metode de lucru, literatură și material documentar.

SOFIA. — Marți dimineața, delegația deputaților romîni în frunte cu Mihail Roșianu, însoțită de Gheorghi Kostov, membru în Prezidiul Adunării Populare al R. P. Bulgaria a făcut mai multe vizite în orașul Burgas.

BERLIN.—La 25 iunie a început la Curtea Federală din Karlsruhe (Germania occidentală) procesul înscenat unui grup de șase activiști din conducerea Partidului Comunist din Germania.

GENEVA. — Buletinul de presă al centrului de informații al Națiunilor Unite anunță că la 9 iulie a.c. se deschide la Geneva a 29-a sesiune a Consiliului Economic și Social al Organizației Națiunilor Unite.

„Vara prieteniei"

Din inițiativa Federației Mondiale a Tineretului Democrat în Cehoslovacia a fost organizată anul acesta „Vara prieteniei". Aici vor sosi numeroase grupuri de tineri și tinere din 11 țări ale lumii.

Aproximativ 800 de tineri muncitori și studenți vor sosi din R.D. Germană și Polonia. Oaspeții își vor petrece vacanța de vară în munții Tatra și Beskydy, în stațiuni balneare și la Praga.

Uniunea Tineretului Cehoslovac organizează în vara aceasta patru tabere internaționale de tineret, unde împreună cu tinerii și tinerele din țară se vor odihni tineri muncitori din Austria, Franța, Danemarca, Anglia, Norvegia, Elveția, Belgia și Olanda.